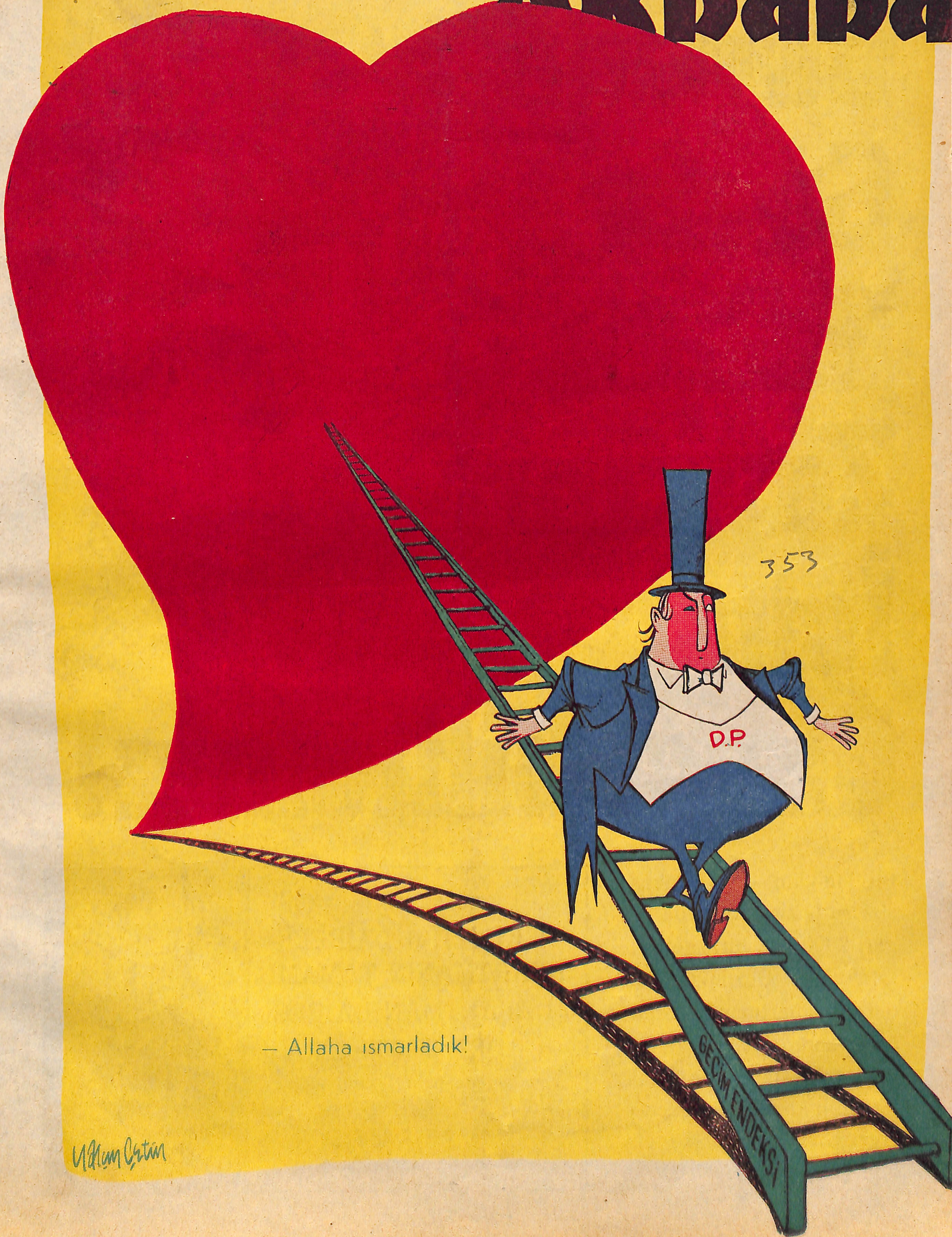
Akbaba

— Allaha ısmarladık!

Bundan Sonra Yalnız Zevkiniz İçin Çalışabilirsiniz!

d - 493

Bu imkânı İş Bankası sizlere hazırladı! Ayda asgari 2000 lira kira getiren İstanbulda Göztepedeki 6 daireli apartmanın tamamına sahip olacak talihli rahata ve refaha kavuşacak, hayatını kazanmak mecburiyetiyle değil, ancak zevki için çalışacaktır.

30 ARALIKTA

1 KİŞİYE 6 DAİRELİ APARTMANIN TAMAMI

24 APARTMAN DAİRESİ

3 ADET 20.000 LİRA

çok zengin para ikramiyeleri

cem'an

İKİ MİLYON

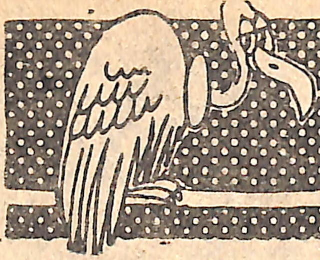
TÜRKİYE

BANKASI

PARANIZIN... İSTİKBALİNİZİN EMNİYETİ

SAYI: 358 C.: 14 18 ARALIK 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI: 100 KURUŞ

Akbaba siyasî mizah gazetesi

ŞAKA YASAĞI!

NIHAYET ciddî sıkıntılarımıza çare bulundu: Şakayı yasak etmek!

Günlük gazetelerin yazdığına bakılırsa, artık çalgılı gazinolarda:

Sigaramın dumanı,
Yoktur yârin imanı!

gibi eski külhanbeyi türküleri bile yeni zamlara dokunuyor diye söylenmiyecekmiş!

Pekiii, bundan ne çıkar?... Müzeyyen Senar:

Sigaramın dumanı!

Demezse Tekel bayii Yenice'yi daha mı ucuz satacak? Yoksa emekli tiryakinin satın alma gücü mü artacak?

İki şey tutmaz: İftira bir, inkâr iki!

Siz, Adnan Menderes için: «Efendim, iyidir, hoştur, değerlidir ama, çok tembeldir, çalışmayı hiç sevmez» deseniz tutar mı?.. Tutmaz. Çünkü muhalifi, muvafığı, taraflısı, tarafsızı biliyor ki, sayın Başbakan, kıyasıya çalışkandır.

E, iktidar sözcüleri de en iyimser edebiyatlarını şakıyarak: «Refah içindeyiz!... Bolluk içindeyiz!» deseler — diyorlar ya! — yine tutmaz. Çünkü, darlık deryasında, sıkıntı deryasında yüzdüklerini bu balıklar biliyorlar!

Şakaya, lâtifeye, nükteye kızmak Nasreddin Hoca torunlarına yakışmaz!

Bırakınız, gülelim!... Gülmek, katıla katıla gülmek bir iç boşalmasıdır. Bol kahkahalardan sonra, ruhunda tatlı bir hafiflik duymayan insan tanıyor musunuz?

Bir mizah yazısı, bir karikatür çizgisi, bir sahne şakası, eğer okuyucuyu, seyirciyi biraz güldürürse, bunu iktidar kendi kazanç defterine yazmalıdır. Tatlı bir tebessümden sonra daha uysal, daha hoş görür kişiler oluruz!

Gülen insandan fenalık gelmez. Siz, susan, somurtan kalabalıktan korkunuz.

Dünyanın her yerinde, kalemler, ağızlar, daima iktidarla şakalaşır. Hiç unutmam: İstanbul'a, Paris'ten tanınmış Diseur'ler gelmişti. Sahnede iki çamaşırcı kız, kollarında kirli sepetleri, dedikoduya başladı. Bir tanesi, fıkırdayarak elini uzatıp sepetten bir ipek kombinezon çekti:

— Aaa... Ninetin çamaşırları mı?...

— Evet... Nerden bildin?

— Baksana, Tardieu'nün göz lüğü takılmış!...

Sahiden, kombinezonun göğsünde bir altın gözlük sallanıyordu!

Haaa, Tardieu mü kim?... O zamanki Fransız Hariciye Vekili!

İşte, Avrupalıda hoşgörürlük bu kadar ileri... Fransız sahne sanatkârı bunu söylüyor, seyirci gülüyor, polis gülüyor, savcı gülüyor, hattâ, eğer Tardieu orada ise o da gülüyor!

Siz, bir Türk sahnesinde, değil Hariciye Vekiline, mahalle bekçisine böyle bir şaka yapabilir misiniz?...

Onun içindir ki, Fransa ile aramızdaki fark, «Tardieu'nün gözlüğü» ile «Sigaramın dumanı» kadar biribirinden uzaktır!

Haklı söze öfkelen, haksız söze öfkelen, ciddiye öfkelen, şakaya öfkelen... Ne faydası var bunun? Siz, tecrübeden gelen atasözüne bakınız: Öfke ile kalkan zararla oturur!

Vatandaş İnönü'yü mü karşılıyor. Bırak karşılasın. Yoksa, her polis copunu yiyen soluğu Halk Partisinde alacaktır. 1950 de seçim sandıklarından çıkan D. P. listelerini kimler attı, düşünsenize!...

Hayır, ben keyfimi kaçıran türküyü söyletmiyeceğim!

Hayır, ben sana yüz bin lira para cezası keseceğim!

Hayır, ben seni «Bezirgân ilân edeceğim!

Hayır, ben sana «Hamam oğlanı» diyeceğim!

Geçen gün, D. P. nin yetkili ağzı, dün öğdüğü, bugün sövdüğü bir gazeteciden:

— Servetini tehlikede görünce, gece yarısı matbaaya pijamayla koşacaktır, demiş!

Hatırımıza, eski saltanat devrinin bir nüktesi geldi:

Şeyhülislâm Hazretleri yaz sabahı, Kanlıca körfezindeki yalısında don gömlek yatarken, Çerkez halayık haber getirmiş:

— Efendimiz, Kazasker Ahmet Çelebi selâmlıkta sizi bekliyor!

Kazasker Ahmet Çelebi zamanın en zarif, en hoşsohbet insanlarındanmış. Şeyhülislâm Hazretleri telâş ile yatağından fırlayıp kapıya doğru seyirtince karısı seslenmiş:

— Aman efendi, donla gidiyorsun!

Efendi hazretleri bir kahkaha atmış:

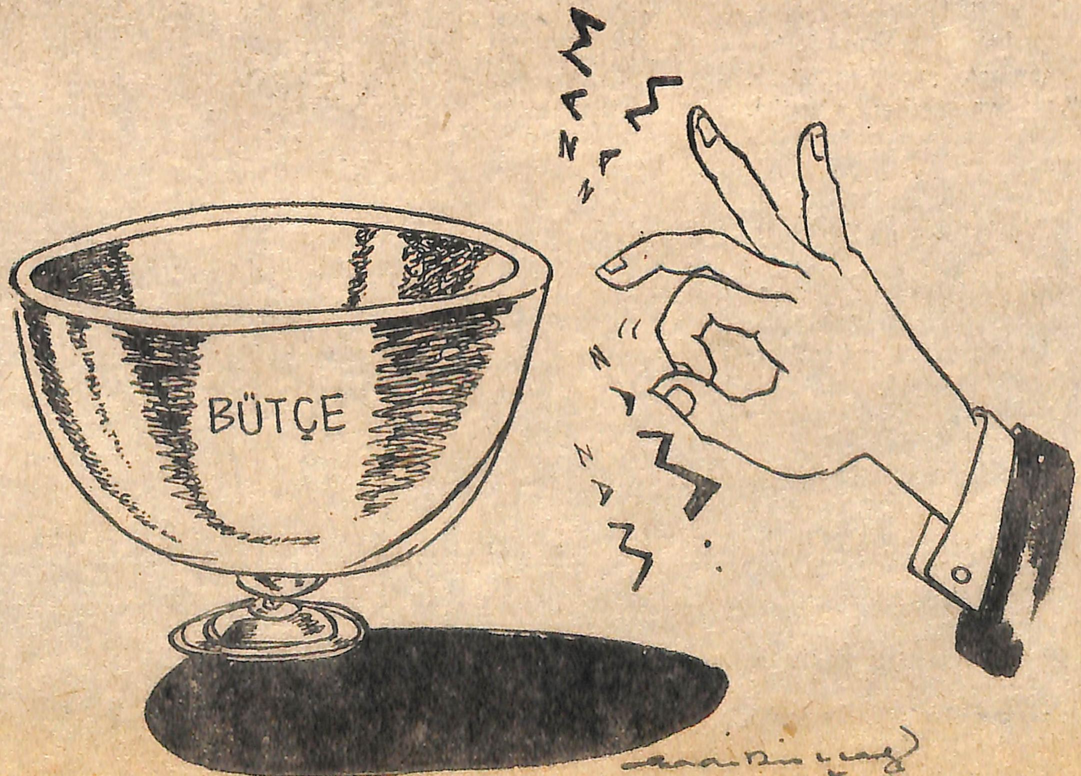
— İlâhi hanım, sen Ahmet Çelebiyi tanısan donsuz gidersin!

İşte bu zarif insanlar soyundan bir devlet adamımız, şimdi kalkmış:

— Para cezası hele bir yüz binleri bulsun, matbaaya pijamayla koşar diyor!

Aman arslanım, yine insaf buyurmuşsunuz, Şeyhülislâm Efendi gibi don gömlek de koşarız. Ama, mühim olan bu değildir. İki buçuk yıl sonra sandık başlarına nasıl koşacağız? İşte asıl mesele!

Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir dokun, bin âh dinle kâse-i fağfûrdan!

Yasak KARARLARI

 Yazan : ADNAN VELİ

SON zamanlrada içkili gazinolarda, atraksiyon arasında bir takım siyasî espriler yapıldığı, bu suretle, resmî sıfatı bulunan kimseler hakkında kötü zan uyandırıldığı görüldüğü için, bu çeşit esprilerle halkı eğlendirmiye çalışanlar Emniyet Müdürlüğüne çağırılmış, kendilerine teker teker tenbihatta bulunularak, böyle herze yememeleri sonuncu defa ihtar dilmişti. Alaturka şarkı okuyanların da gene son günlerde çeşitli mânâlar taşıyan şarkılara rağbet ettikleri görülmüş, hangi şarkıların âmme efkârı için zararlı, hangilerinin faydalı olduğunu araştırma konusunda, bir «İnceleme Komisyonu» kurulmuştu. Komisyon, üç gündenberi üst üste toplanıyor, piyasada şarkı, türkü, gazel namına ne varsa hepsini teker teker inceliyor ve bir kısmı hakkında da yasak kararı veriyordu.

Komisyon başkanı Şinasi Kordoncu, mazbata muharririne döndü:

— Bekir Bey, lûtfen yazın, dedi. «Yağma yağmur, esme rüzgâr» şarkısı, ziraî kalkınmamızı durduracak ve memlekette kıtlık yaratacak bir mâna taşıdığından ve son zamanlarda Halk Partililerin dillerine dolandığından komisyonumuzca mahzurlu görülmüştür. Bu memlekette yaşayıp da «Yağma yağmur, esme rüzgâr» diyebilen bir yurttaşın memleket sevgisinden şüphe etmek caizdir. Bu bakımdan, adı geçen şarkı komisyonumuzca yasak edilmiştir. Diğer şarkıya geçelim efendim. Necati Bey, ondan sonraki şarkıyı okur musunuz?..

— Okuyayım efendim. «Biz Heybeli'de her gece mehtaba çıkardık.»

— Görüyor musunuz beyler?.. Bu şarkıları yapanlar, hakikaten muzur insanlarmış. Efendim, Heybeli'de mehtaba çıkmanın ne lüzumu varmış?... Mehtaba çıkmak için ada mı kalmadı?... Burgaz'dan çık, Kınalı'dan çık, Büyükada'dan çık, hattâ Hayırsız'dan çık. Ama herif çıkar mı?... İlle Heybeli'den çıkacak... Ne o?... Heybeli'de İnönü oturuyor da, herif oradan mehtaba çıkarsa, paşaya yaranacak sözde... Böyle şarkılardan, memlekete fayda değil, ancak zarar gelir. Bunu da yasak edelim beyler...

Komisyon üyeleri hep bir ağızdan cevap verdiler:

— Elbette, elbette... Her şeyden önce memleket...

— Elbette efendim... Bekir bey, bunun da yasak edildiğini yazın. Sonra hangi şarkı geliyor Necati bey?...

— Sonra efendim, şey geliyor. «Veresiye vere vere kalmadı kalmadı. Allah canımı almadı, almadı..»

Komisyon başkanı ayağa fırladı:

— Olamaaaaz.. Böyle şarkılar olamaz.. Bunlar, memur vatandaşın, işçinin, çilesini hatırlatıyor. «Allah canımı almadı almadı» diye haykırmak, ne demek oluyormuş efendim?... Herkes refah içinde yaşarken böyle şarkılarla memlekette huzursuzluk çıkarmıya kimsenin hakkı yoktur. Bu şarkı da yasak...

— Elbette, elbette...

— Necati bey, sonra hangi şarkı geliyor?...

— Şey geliyor efendim.. «Hayal içinde geçti bunca yıl» şarkısı...

— Ne münasebet hayal içinde geçiyormuş efendim?... Meydana konulan eserleri görmemek için kör olmak lâzım. Bu inkârcılık hep Halk Partisinden geliyor. Hayal içinde geçen yıl yoktur. Bütün yıllar müsbet çalışmalarla geçmiştir. Böyle tezvirlere müsaade edemeyiz. Bu şarkıyı da yasak ediyoruz.

— Elbette, elbette...

— Okuyun Necati bey... Sonra hangi şarkı var?...

— Okuyayım efendim... «Perişan oldum, Allahım yeter...»

— Hangi mendebur söylüyor bu sözü?...

— Valla pek iyi bilmiyorum ama, benim tahminime göre memurlar söylüyor beyim...

— Beş maaş ikramiyeyi on iki maaşa çıkardık, hâlâ gözleri doymaz be... Ne diye perişan oluyorlarmış?... Şu bolluk, şu refah, şu saadet.

— Hayır efendim, belki zamlar için «Allahım yeter» demişlerdir.

— Zamların yeter olup olmadığını, büyüklerimiz daha iyi takdir ederler. Bu şarkıyı da yasak ediyoruz efendim...

— Elbette, elbette...

— Devam edin Necati bey...

— Edeyim efendim... «Bakmıyor çeşmi siyah feryade, yetiş ey gamze yetiş imdade...»

— Yahu, ne muzur insanlar varmış şu memlekette... Yâni demek istiyorlar ki, «Demokrat Parti feryatlara kulak asmıyor. Ey İnönü, sen bizim imdadımıza yetiş» demek istiyorlar. Şu şarkının evvelce çıkan plâklarını da imha etmeliyiz. Memleketin en ziyade tesanüde muhtaç olduğu bu günlerde... Halk Partisi, müzik yolu ile vatandaşın vicdanını kemirmektedir... Yasak...

— Elbette, elbette...

— Okuyun bakalım Necati bey, sonra hangi şarkı var?...

— Baş üstüne beyim. «Mâni oluyor halimi tasvire hicabım.»

— Kim söylüyor bu lâfı?...

— Bana kalırsa, bunu her halde Demokratlar söylüyor. Belki büyüklerimiz sormuşlardır. «Nasılsınız bakalım?... Halinizden memnun musunuz?» demişlerdir. Demokratlar da «Mâni oluyor halimi tasvire hicabım» demişlerdir.

— Ne hicapları varmış?..

— Belki halka karşı mahçup düştükleri için.

— Bunlar boş lâflar.. Bu şarkı da yasak..

— Elbette, elbette..

— Devam edin okumıya Necati bey..

— Okuyayım efendim. «Derdimi ummâna döktüm, âsumâna inledim.»

— Bunu kim söyleyebilir size?..

— Yetim ve dullar olabilir efendim..

— İstemez böyle şarkılar.. Yasak..

— Elbette, elbette..

— Devam edin..

— «Bir ihtimal daha var, O da ölmek mi dersin?.»

— Yahu biz uyuyormuşuz beyler.. Bunlar ne tehlikeli, ne zararlı şarkılar böyle.. Nasıl ses çıkarmamışız bunlara.. Ne rezalettir efendim?.

— Haklısınız beyefendi..

— Baştan başa yasak bunlar.. Plâkları da yasak, radyoda okunması da...

— Elbette, elbette.

— Okuyun Necati Bey..

— «Âhım gibi ah var mı acep ahlar içinde?..»

— Bunu kim söylüyor size?..

— Bunu da emekliler söylüyor bence..

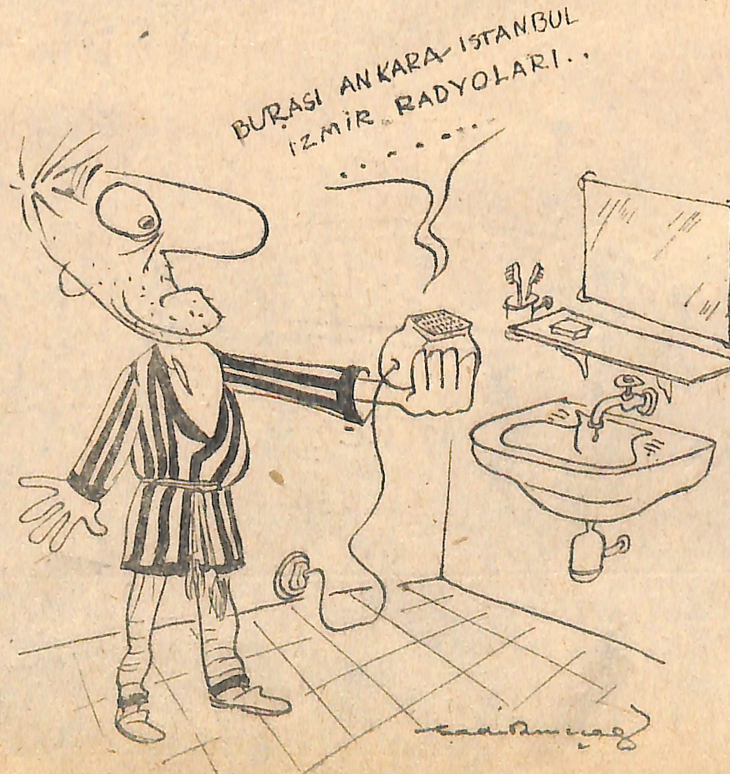
— Yasak..

— Elbette, elbette..

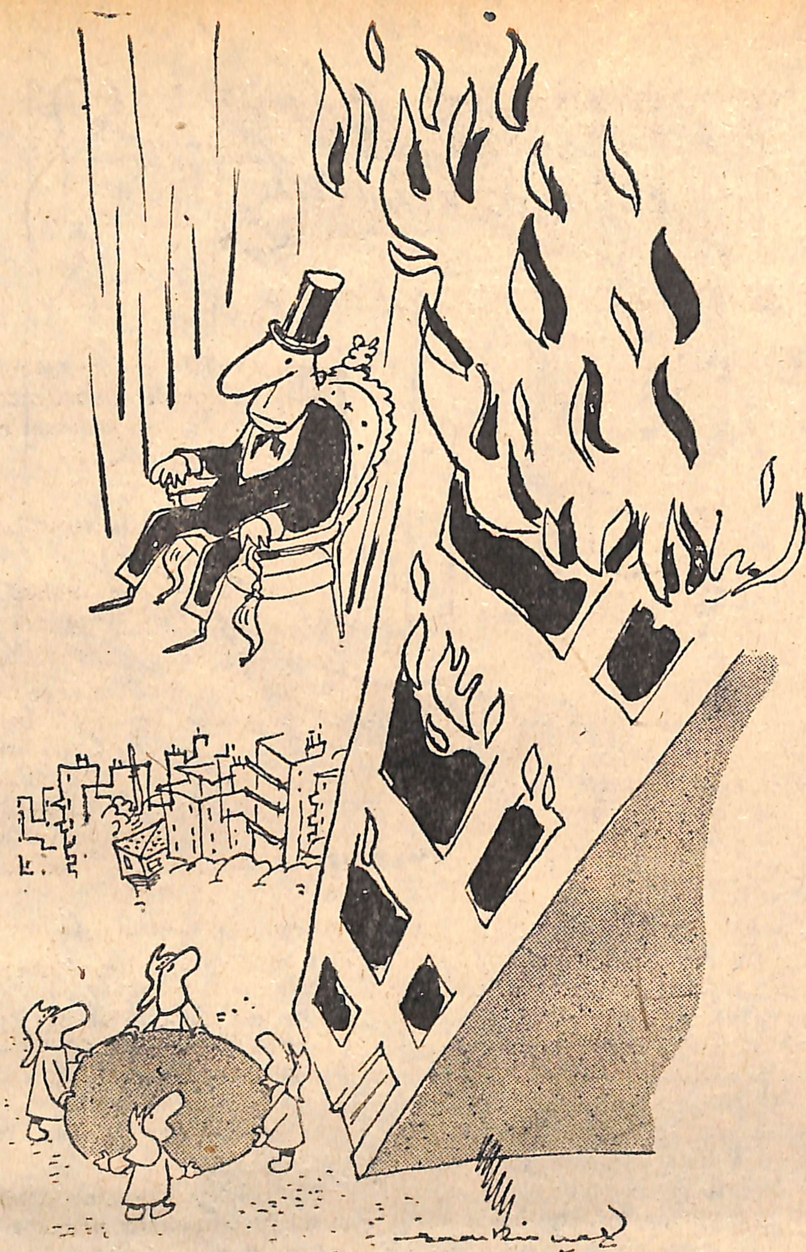
— Okuyun, Necati bey..

— Peki beyim.. «Yolculuk var, yolculuk var..»

— Hımmmm.. En önemlisi bu.. Bu noktada durmalıyız.. Kimin için yolculuk varmış yani?..

YAZISIZ

YAZISIZ!

— Her halde demokrat parti için demek istiyorlar beyim..

— Kim söylüyor acaba?..

— Bana kalırsa gazeteciler..

— O leş kargalarına yakında Hanyayı, Konyayı göstereceğiz.. Yolculuk var ama, kendileri için var. Kodese doğru.. Bu şarkı da yasaktır efendim.

— Elbette, elbette..

— Başka ne var Necati bey?..

— Bir de şey var beyim. «Hamsiyi koydum tatatavaya. Zıpladı gitti hahahavaya..»

Komisyon başkanı, elini masaya vurarak ayağa fırladı:

— Tamam... İhtilâl... Hamsi kısmı tavadan nasıl zıplarmış, nasıl ayaklanırmış?. Halk Partisinin tahriki olmadan olur mu böyle şeyler?.. Bundan sonra yalnız şarkısı değil, hamsi balığının satışı da yasak..

— Elbette, elbette..

Yazın Bekir bey.. Mazbatayı tamam edelim:

«Komisyonumuz, bu günkü toplantısında, yukarıda adı geçen şarkıları incelemiş ve her birindeki mânâyı mütalâa ederek, cümlesinin yasak edilmesine karar vermiştir. Aynen alaturka şarkılardaki «Aaaaah!.. Oooooof!.. Amaaaaaaan!.. Allahıııııım! Yandım, Öldüüüüüüüm!.. Medeeeeet!.» gibi feryatların da tamamen kaldırılması, memleketimizin huzuru, yükselmesi ve nurlu istikbale bir an evvel kavuşması için zarurî görülmüştür. Keyfiyet saygı ile arzolunur.»

Adnan VELİ

Göz ucu ile Paris

ŞEHİR MAĞAZALAR!

PARİS'te «Şehir Mağazalar» var: La Fayette, Bon Marché, Prentemp, Trois Quartières..

Bir sabah yatağınızdan kalkar kalkmaz bunlardan bir tanesinin kapısından giriniz. Çıkarken hayrette kalırsınız: Akşam olmuştur!

Kaç kapı, kaç asansör, kaç kat, kaç bölüm?... Bazısı, yeraltı yollariyle biribirine bağlanmış üç ayrı dünyadır...

Ne dedim size? Sabahleyin, yatağınızdan kalkar kalkmaz kapısından giriniz dedim, değil mi?... Eh, öyle ise ilk iş berber salonuna gidip bir tıraş olunuz!

Sonra?.. Sonrası saymakla bitmez: Canınız ne istiyor? Çay mı? Süt mü? Kakao mu?... Kahvaltınızı da yapabilirsiniz!

Daha sonra!... Diyelim ki nişanlısınız, evlenecek, yeni yuva kuracaksınız... Girdiğiniz kapıdan çıkmaksızın, bir evi baştan başa döşemek kolaydır: Damatlık elbise mi? Frak, rugan iskarpin, kolalı gömlek, beyaz eldiven, siyah şapka, çorap, çamaşır, boy boy, çeşit çeşit emrinizde!... Gelin esvabı mı? Nasıl arzu ederseniz: Parlak satenden ipek dantele kadar, tacı ile, duvağiyle hazır!

Başka?... Yatak odası mı dediniz? Ne cins, ne biçim, ne renk isterseniz, keten örtüleri, atlas yorganları, kuştüyü yastıkları ile sizi bekliyor.

Haaa, dudağınızda tatlı, bahtiyar bir gülücük var: Dokuz ay on gün sonraki küçük yolcuyu düşünüyorsunuz galiba... İşte salıncaklı karyola, işte çocuk takımları, işte oyuncaklar...

Salon eşyasının, mutfak eşyasının güzelliklerı anlatmakla, çeşitleri saymakla bitmez: O bardakların, tabakların, fincanların inceliği, şıklığı... O çay tepsileri, kahvaltı tepsileri: Tahta mı istersiniz, bakır mı istersiniz, maden mi istersiniz, yoksa gümüş mu?... En ucuzu, en pahalısı kadar güzel.

Bitmediii... Ya buz dolapları?... Yeni modellerin hepsi tatlı, pastel renkler: Uçuk mavi, uçuk pembe, uçuk sarı... Çamaşır makinelerinin her çeşidi: Yıkayanı, sıkanı, kurutanı... Havagazı fırınları bembeyaz, pırıl pırıl birer süs...

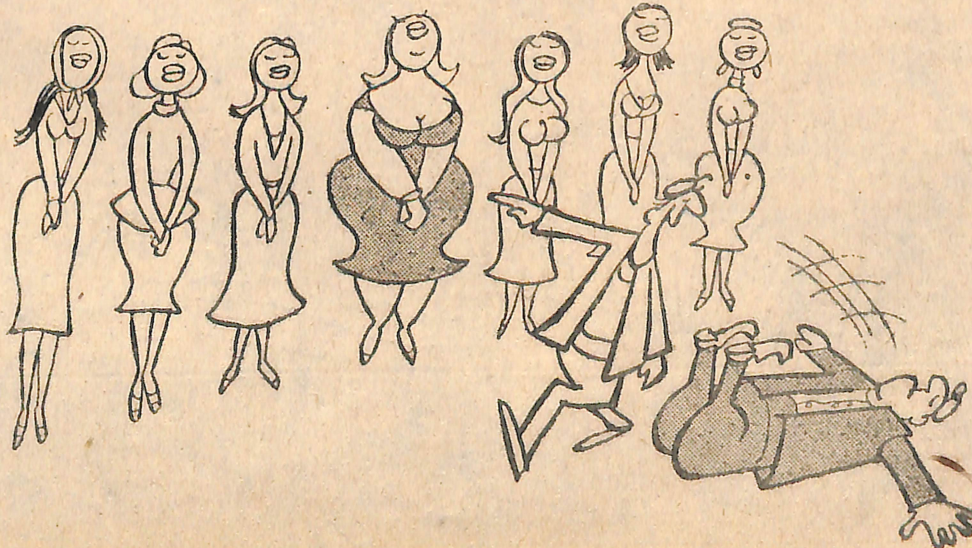
Parfüm dairesinde, tanınmış kokuların, rujların pudraların, kremlerin, sabunların bütün çeşitleri... Işıl gözlü, ıslak dudaklı, sedef gülüşünü hiçbir müşteriden esirgemiyen Fransız kızları tezgâhların başında... Burada on dakika dolaşsanız, her nefeste bir bahar sarhoşu olursunuz!

Topraklatı katlarında kilerinizi dolduracak bütün yiyecek ve içecekler: Yağından, peynirinden tutunuz da reçeline, kompostosuna, meyvesine, sebzesine, kuru yemişine kadar her şey... Şarabına, likörüne, şampanyasına kadar bütün keyifler!

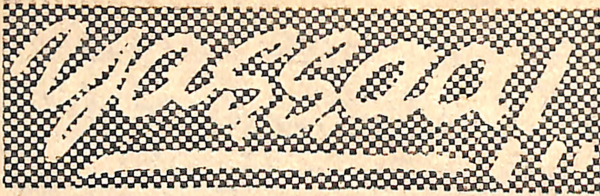
Bu «Şehir Mağazalar» dan bir tanesini, yalnız bir tanesini İstanbul'a getiriniz, Ankara, İzmir'e götürünüz, ertesi gün bütün caddeleri iyimser gülüşlü bahtiyar insanlar doldursun!

Yusuf Ziya ORTAÇ

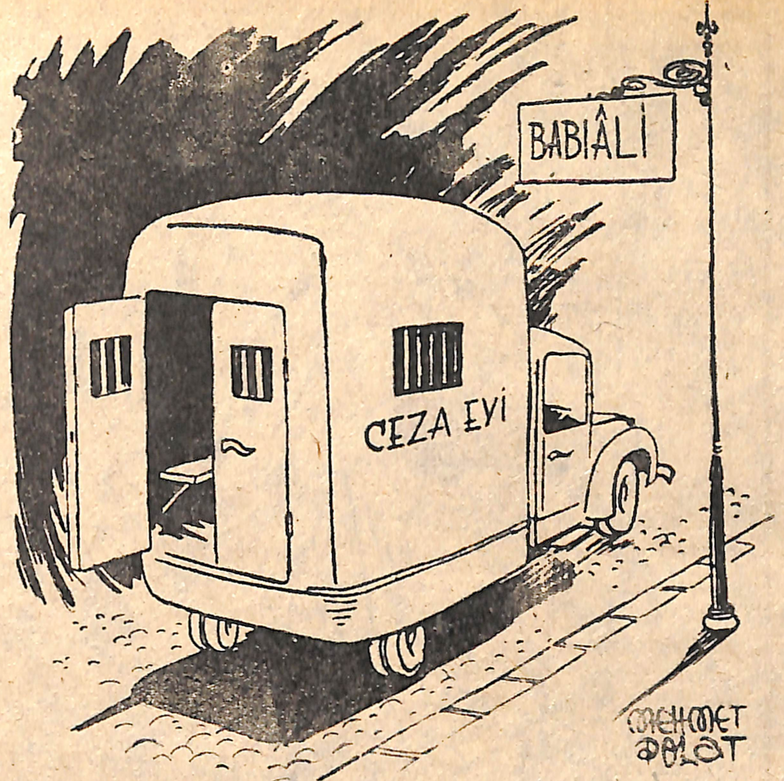
Konya'da bir adam, kilosu bin liradan gelin satın aldı... (Gazeteler)

— Bu kızı istiyorum baba!...

YAZISIZ!

CADDEYE çıktığımız zaman tartışmamız hayli ateşlenmişti. Sözümü henüz bitirmiştim ki Ali birden durakladı. Şahadet parmağını birkaç defa sertçe sallıyarak:

— Deliliği bırak, biraz kafanı çalıştırır! dedi. Şunu unutma ki, ilmin ve fennin beceremiyeceği birşey düşünülemez. Teknikle herşey yapılabilir. Eskiden bir kadının ikiz doğurması hâdise yaratırdı. Bugün üçüz dördüz doğuranlar bile tabii karşılanıyor. Sorarım şimdi sana, tekniğin bu kadar ilerlediği bir asırda tavukları da böyle yumurtlatmak neden mümkün olmasın?

Bir mağaza vitrininin önünde durmuştuk. Bir an içinde sekizon kişinin bizi merakla dinlemekte olduğunu farkettim. Arkadaşım Ali son savunmasını çok heyecanlı yapmıştı. Bir ara etrafımızı sarıp bizi dikkatle dinleyen kalabalığın ön sırasındaki şişman, kerli ferli bir adam:

— Bey haklıdır! diye bağırdı. Sonra etrafındakiler de ona katıldılar:

— Bey haklıdır!.

— Bey haklıdır!.

Tartışmamızın konusu şu idi: Tavukları ikiz, dördüz yumurtlatmak mümkün müdür, değil midir. Ben «değildir» tezini almıştım. Fakat Alinin son savunması o kadar kuvvetliydi ki, o anda zayıf tezi seçmiş olduğumu üzülerek anladım. Bir ara: «Haklısın kardeşim» deyip yenilgiyi kabul etmeyi düşündüm. Fakat o kalabalığı ve o kalabalık arasında beni merhametli bakışlarla süzen birkaç güzel kız ve genç kadını görünce vazgeçtim. Artık bu benim için bir şeref meselesi olmuş tu. Kalabalığa dönerek:

— Beyler! dedim, arkadaşım verdiği misallerde büyük bir hataya düşmüştür. İnsanla hayvanı aynı şekilde düşünemeyiz. Bugün insan üzerinde birçok başarılar elde edilmesine rağmen aynı başarı hayvanlar üzerinde elde edilemiyor. Meselâ keçilere fıtık ameliyatı yapıldığını hiç duydunuz mu? Keza şimdiye kadar hiçbir ineğin apandis'ti alınmamıştır.. Evet, kadınlarımıza bilhassa köylerimizde, iki, üç, hattâ dört doğurtuluyor ama iş yumurtaya gelince ilim ve teknik iş göremez.

Bu esnada kısa bir duraklama ve hatipçe bir öksürmeden sonra:

— Efendiler! diye devam ettim, Bay Ali hayvanları insanlar gibi düşünmekle ne yaptığının farkında mıdır? Hayvanlar insan olamıyacağı gibi insanlar da hayvan değildir. Siz hayvan mısınız?

İşte bu söz üzerine etrafımızı çeviren büyük kalabalık coştu. Aliye dönüp:

— Hayvan sensin... Yuuuh.. Yuuuh.. diye bağırmağa başladılar. Birkaç kişi onu mahkemeye vereceğini söyledi.

Elimle onları sükûnete davet ederek konuşmama devam ettim.. Kalabalık kaynamağa başladı. Bir iki kişi:

— Bey kardeşim sesini duyamıyoruz, bağır biraz! dedi.

Bazıları hoparlörsüzlükten şikâyet etti. Bu arada, göğsünde üniversite rozeti taşıyan bir genç te nereden bulduğunu anlıyamadığım bir bardak su ikram etti ve:

— İç abi iç, sesin açılır, dedi.

Konuşmamı bitirdiğim zaman, kalabalığın ön sırasındaki yerini kaybetmeyen, iri göbekli adam:

— Bey haklıdır!. Yaşaa!.. diye gürledi, kalabalık aynı şekilde coştu:

— Haklısın!. Yaşaaa!.. Varol!..

Benden sonra Ali, sapsarı bir yüz ve titreyen bir sesle söz aldı. Ali, sinek ve balık yumurtaları hakkında istatistik rakamlar verdi. Sonra ilâve ederek:

— Tavuklar da sinek ve balıkların seviyesine ulaşmak için ilim ve fennin yardımını bekliyor!.. diye bağırdı..

Tezlerimizi o kadar kuvvetli delillerle savunuyorduk ki, koca kalabalık her ikimize de, şişman, iri göbekli adamın başkanlığında:

— Bey haklıdır!.. Yaşaa!. Varol!.. diyordu.

Yine ateşli savunmalarımdan birini yapıyordum.

Ansızın sert bir el sağ koluma kerpeten gibi yapıştı. Ne oluyoruz demeğe kalmadı:

— Vilâyetten izin aldın mı? dedi.

— Ne izini?..

— Toplantı kanununu bilmiyor musun sen?

Şaşırmıştım. O, iki kaşı bir olmuş, tartaklıyarak kolumdan çekti:

— Benimle emniyete kadar gel bakalım...

Kalabalık susmuştu. Yalnız öndeki iri göbekli, gür sesli, şişman adam, arkadakilere dönerek:

— Memur bey haklıdır, dedi.

— Evet, memur bey haklıdır!

— Memur bey haklıdır!

— Yaşa memur bey.

— Yaşşa!..

Kalabalığın alkışları arasında Emniyetin yolunu tuttum.

Sümer SÜMER

Kundak

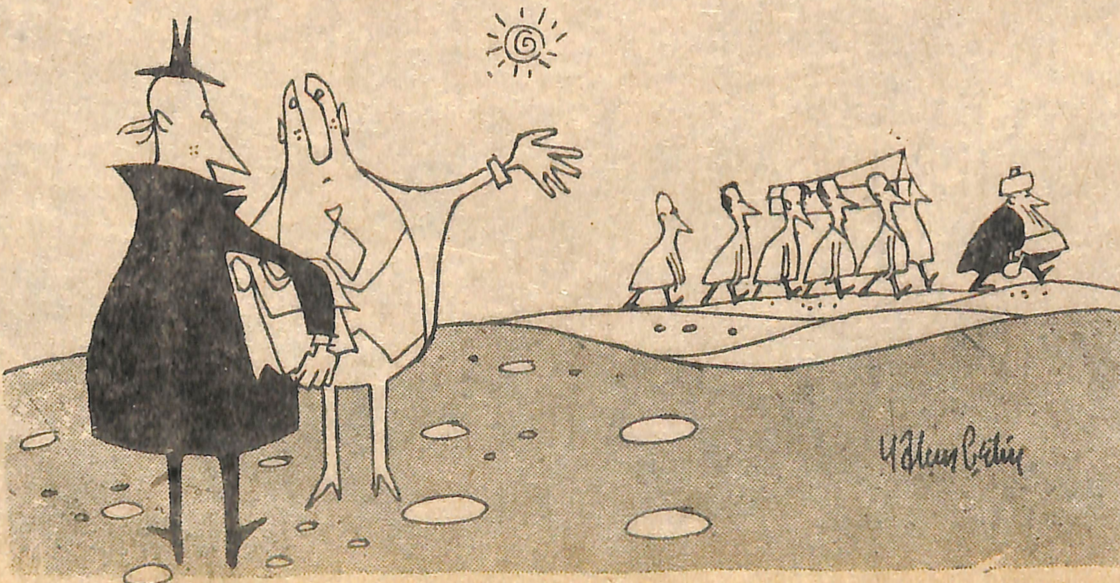
Hâkim sanığa sordu:

— Ev sahibiniz gece eve sarhoş geldiğinizden ve yatağa ateş koyduğunuzdan şikâyet ediyor, doğru mu?

Sanık:

— Hayır hâkim bey dedi. Ben yatağa girdiğimde yatak çoktan tutuşmuştu.

İlâç sıkıntısı Martta giderilecek (Gazeteler)

— Rahmetli, biraz sabırsız adamdı...

dikiz

Baş ve ayak!

Daha dün, kapı kapı dolaşıp siyaset provaları yapan küçük memur, bakıyorsunuz bugün, değerli bir politikacı olmuş!

Daha dün, randevu evinde, polis türkçesiyle, «uygunsuz vaziyette» yakalanan kucaklar artığı, yosma, bakıyorsunuz bugün, sarhoş coşturan ses sanatkârı olmuş!

Daha dün, oturduğu evin kirasını veremiyecek kadar darlık içinde olan adam, bakıyorsunuz bugün, hususî arabasının içinde, önünüzden geçerken, size çamur atıyor!

Daha dün, selâm vermeyi bırakın, gördüğünüz zaman, gözlerinizi çevirip, bakmak zahmetine katlanmadığınız, adamın sesi, bugün Avrupalardan geliyor. Ve bakara masalarında on bin liraya kâğıt çekiyor!

Biliyorum, değerlerin alabora olduğu bir devir idrâk ediyoruz. Elbet ayakların, tekrar ayak olduğu zamanları da göreceğiz.

%

Geçmiş olsun!

Meraklı bayanların rüyası, keyifli bayların hülyası, musikimizin biricik dünyası Zeki Müren'e geçen gece sarhoşun biri bıçak atmış... Bereket versin sevgili ses sanatkârımızın pullu elbisesine değil de bir saz sanatkârımızın kaşına çarpıp düşmüş...

Ertesi gün geçmiş olsuna koşan hayranlarını, Zeki Müren, yatak odasında, pembe naylon bir kombinezon içinde karşılamış ve gülerek:

— Biz böyle tecavüzlere ehemmiyet vermeyiz... Bıçak, ustura, sustalı değil, fişek atsalar vızgelir!.. demiştir.

Yakışıyor haspaya!

Muammer Karaca, «Şeyhin Encamı» nı oynuyor. Geçen akşam seyrettim. Üstada, iktidar mevkii, iktidar adamlığı ne de yakışıyor ya. O jestler, o mimikler, o konuşmalar bir âlem. Temsili seyredip de Karacayı tanımıyanlar:

— Kimbilir bu role intibak için, ne kadar gayret sarfetmiş, kaç prova yapmıştır, derler!

Oysa ki durum, hiç de öyle değil, biliyorsunuz, onun sahne hayatı dışında, bir de siyasî hayatı var: Sevimli komik, D. P. nin Yeşilyurt Ocak Başkanıdır.

Ne, Cibali Karakolundaki başkomiser rolü, ne Etnan bey duymasındaki milletvekili rolü ve ne de Şeyhin Encamındaki, Şeyh rolü ona tam mânasiyle uymuştu...

O, 13 yıldan beri milletçe oynadığımız Demokrasi komedyasında, kendisine tıpa tıp uyan rolü şimdi buldu.

Ve elhak muvaffak da oldu!

#

Rüfailer karışır!

Besleme kalemler, şanlar ve şereflere, küfürle tecavüz ederler, çıt yok.

D. P. ocağı başkanı sanatkâr, sahnelerde, iktidarı en ağır şekilde hicveder, çıt yok.

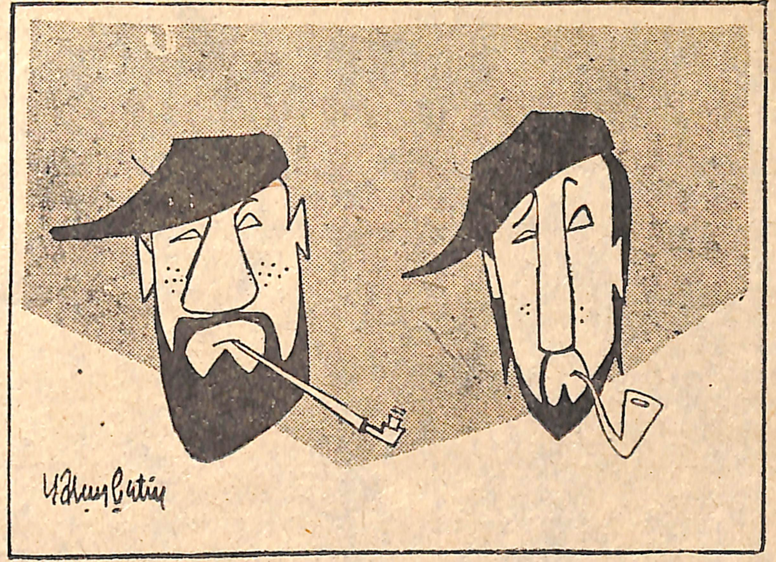
İktidar hatipleri, sinema salonlarında, balkonlarda, kahve ve meydanlarda, millî değerlerimize hakaret ederler, çıt yok.

D. P. kongrelerinde, Türk basınına, «Hamam oğlanları», «Bezirgânlar», «Leş kargaları» derler, yine çıt yok.

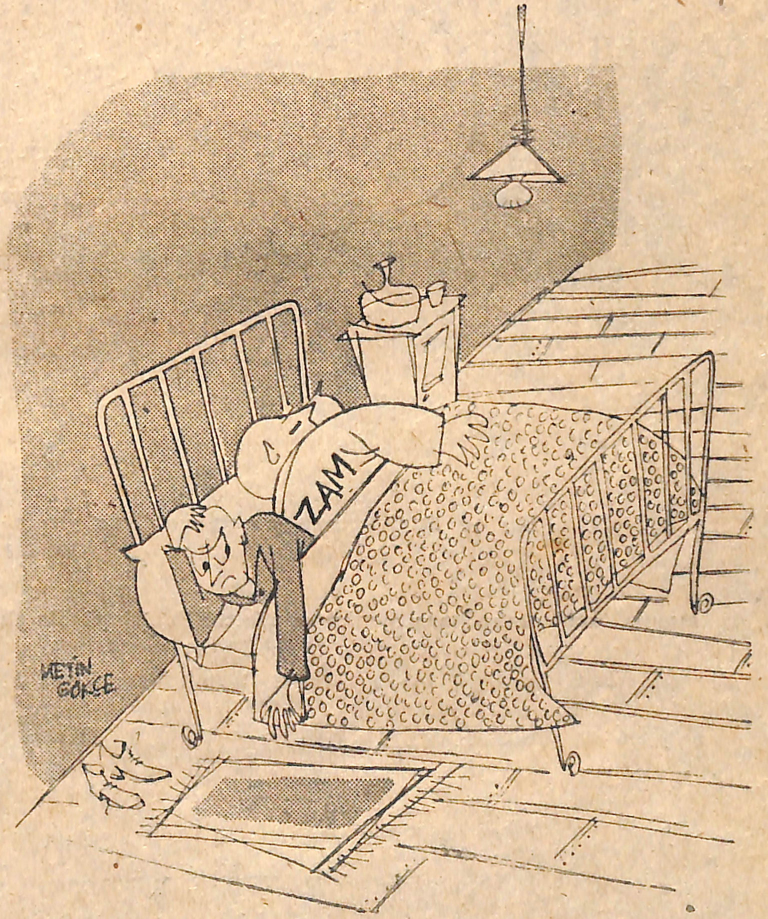
Bir gazete fotoğrafçısı tartaklanır, bir muhabir tokatlanır, yine çıt yoook!...

Haaa, siz çıt çıkmasını mı istiyorsunuz? Kolay: Yakanıza altı oklu bir C.H.P. rozeti takıp bu savdıklarımızın yüzde birini yapıverin... Çıt değil, çat değil, kıyamet kopsun!

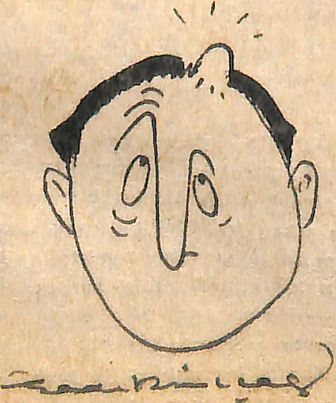
Yaşar ÖZEN

Doğulu kafa — Batılı kafa

Otel fiatlarına zam yapıldı. (Gazeteler)

1 karılı

2 karılı

3 karılı

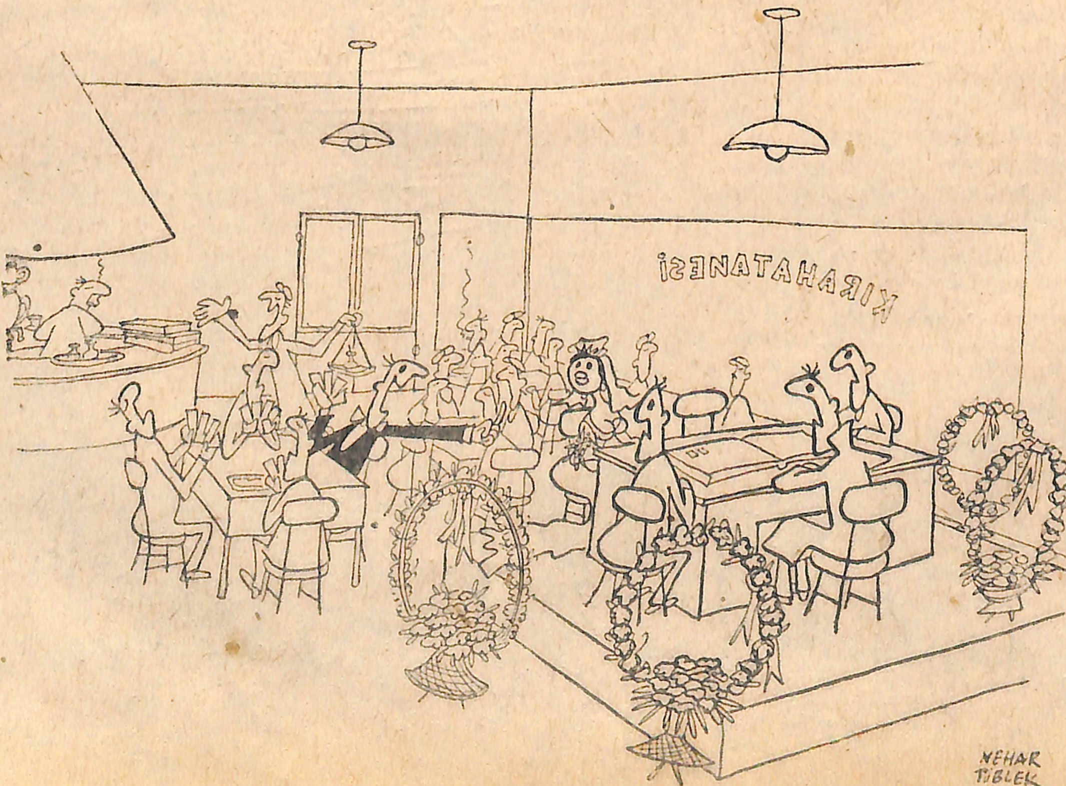
4 karılı

— Beni kocanla aldatmıyacağına yemin et!...

※

Manisa'da bir kahvehane aynı zamanda nikâh dairesi olarak kullanılıyor... (Gazeteler)

Damat — Şimdi geliyorum sevgilim, bir el kaldı!...

Şakalar

Bu kedi başka kedi!

Adamcağız aylardır Rahmi Duman'ın kliniğinde idi! Söylediğine göre midesinde bir kedi oturuyor ve durmadan karnını tırmalıyordu... Onu bu dertten kurtarmak için ne yapıldıyda fayda etmedi.

Bir gün adamcağız şiddetli bir apandisit krizi ile ameliyathaneye getirildi. Derhal ameliyat olması icabediyordu. Doktor onu asıl derdinden de kurtarmanın zamanı geldiğini hatırladı ve adamlarından birini yollayıp bir kedi yavrusu getirtti. Hasta ayılınca ona hayvanı göstererek:

— Bak, dedi karnındaki kediyi de çıkarttık artık rahat edersin. Hasta bir doktora bir de elindeki tekir kediye bakarak:

— Hayır, doktor bey, dedi. Yanlış kedi çıkarmışsınız, benim yuttuğum beyaz bir yavru idi..

※

Beraberlik!

Küçük oğlanın mektepteki ilk günü idi. Akşam babası eve gelince mektepli oğlunu dizine oturttu ve sordu:

— Ne yaptın bugün okulda bakalım?..

Küçük cevap verdi:

— Diğer çocukların yaptığını.

— Aferin! Ne yaptınız böyle hep beraber?

Oğlan sırıtarak:

— Ne yapacağız, dedi. Bir ağızdan ağladık..

※

Evet!

Çok zengin bir banker telefonla konuşuyordu. Bütün mükâleme boyunca söylediği lâflar şunlar oldu:

— Hayır, hayır, hayır, Evet, Hayır, Hayır.

Bu konuşmayı dinleyen bankanın ikinci müdürü sordu:

— Herife ara yerde niçin «Evet» dedin.

Banker cevap verdi:

— Konuşmamı işitiyor musun diye sordu da ..

※

Refah!

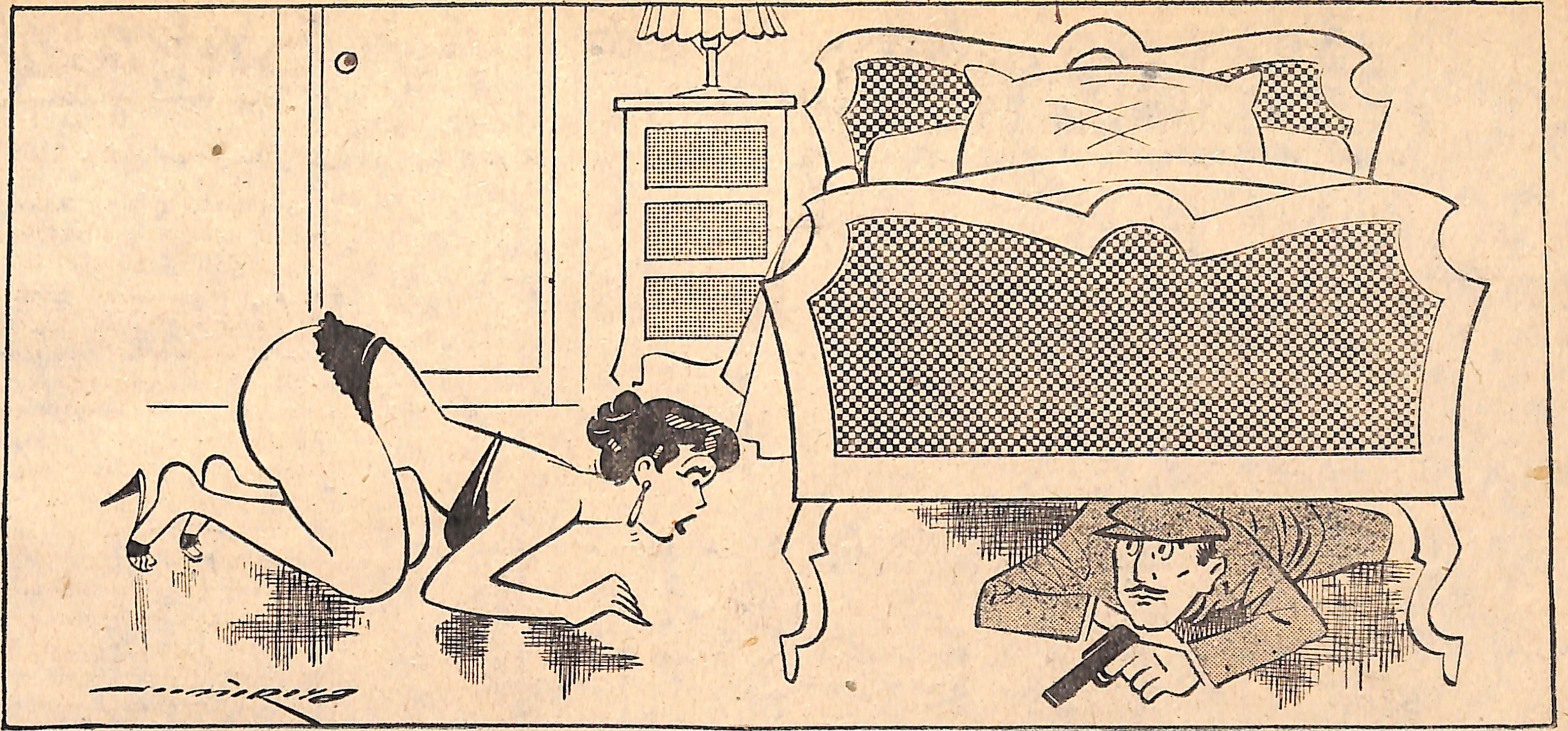
Saf bir apartıman kapıcımız vardı. Bir gün, piyangodan kendisine beş bin liralık bir ikramiye çıkmıştı. Küçük yemek masasını sırtlayıp sokağa çıktığını gören kiracılardan biri sordu:

— Hasan Ağa, nereye böyle, taşınıyor musun yoksa?

Kapıcı, masayı göstererek:

— Hayır, buna örtü almaya gidiyorum...

Diye karşılık verdi.

— Aman ödüm koptu... Fare sandım!

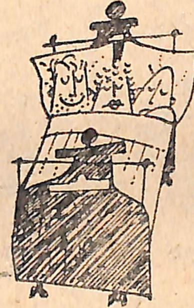

MİNİK HİKÂYE :

☼

S. AYDINLIK

☼

ADAMCAĞIZ fena halde yorgundu, açtı ve üşümüştü... Sabahtan beri durmadan yürüdüğü halde görünürde ne bir ev ne bir insan vardı...

Ortalık iyice kararırken yolu bir ormanlık içine daldı. Zavallı adamcağız yürümeğe devam etti ve birden ilerde bir ışık görür gibi oldu. Gözlerine inanamıyordu ama evet bu ufak bir kulübe idi. Ormanın içinde tek başına bir kulübe... Masal gibi... Bunu düşünecek zaman değildi tabiî. Kapıya yaklaştı hafifçe vurdu. İri yarı bir adam açtı. Arkasında çok genç ve güzel bir kadın ayakta duruyordu ve lâmba tutuyordu. Adamcağız, Tanrı misafiri olduğunu söyledi ve bir gecelik kendisini evlerine almalarını rica etti...

İri yarı korucu kılıklı adamla güzel karısı onu buyur ettiler ve kadın sofrayı hazırlamağa başladı. Misafir o kadar acıkmıştı ki gözü hiçbir şeyi hattâ kendisine kaçamak bakışlar gönderen genç kadını dahi görmüyordu. Nihayet sofraya oturuldu. Ortaya kocaman bir tabak içinde pilâv ve bezelye ile süslenmiş kızarmış nefîs bir hindi geldi. İri yarı adam hindinin budunu kopardı, karısı da koca bir göğüs parçası kesip aldı, tabaklarını doldurdular. Adamcağıza ise birazcık bezelye ve iki lokma da et verdiler. Ve kadın tabağı derhal ortadan kaldırarak teldolaba koydu.

Zavallı misafir, sesini çıkarmadı ve bu azıcık yemekle yetindi. Ama açlığı büsbütün kamçılanmıştı. Korucu, adamcağıza dönüp:

— Bana bakın, dedi. Size ayrı döşek seremeyiz. Büyük bir yatağımız var, üçümüz de orada yatacağız.

Misafir çaresiz:

— Peki, dedi.

Kadın yine mânalı bakışlar atarak yatağı hazırladı girip yattılar. İki yanda kadınla kocası vardı misafiri ortalarına almışlardı.

Adamcağız o kadar bitkindi ki yattı yatalı kıpırdamamıştı bile... Kadın arada sırada yerinde dönüyor, içini çekiyordu, ama misafir adam kalıp gibi yatmağa devam ediyordu.

Aradan epey zaman geçti. Vakit gece yarısı idi. Gecenin ağır sessizliği birden canhıraş bir takım feryatlarla parçalandı. Tavuklar ve kazlar avaz avaz haykırışıyorlardı.

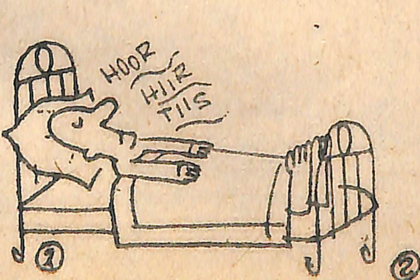
Korucu, yataktan fırladı:

— Kümese yine o namussuz sansar geldi. dedi. Ve tüfeğini alıp, dışarıya çıktı.

O zaman kadın yavaşça yabancı adama doğru yaslanarak:

— Gitti, dedi. Bir buçuk saatten önce dönmez. Sizin yerinizde olsam bu fırsatı kaçırmazdım.

Bu lâf üzerine misafirin zihninde bir şimşek çaktı ve hemen yataktan indi, soluğu mutfaktaki teldolabın önünde aldı. Orada biraz soğumuş ve bazı kısımları eksilmiş de olsa bezelye ve pilâvla garnilenmiş nefis bir hindi kendisini bekliyordu...

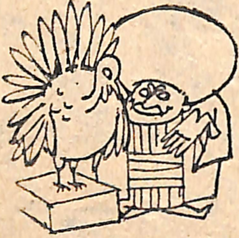
ESKİ ALAYLAR YENİ OLAYLAR

Papağan!

NASREDDİN Hoca, bir gün kasabanın pazarında bir kuşun haraç, mezat beş altına satıldığını görünce hayretle sormuş:

— Ayol, tartsan iki kilo gelmez. Beş lira bunun nesine?

— Efendim, demişler, buna papağan derler, keramet sahibidir, âdeta insan gibi konuşur...

Hoca hiç cevap vermeden eve koşmuş ve kümesteki baba hindiyi yakalayınca pazara getirmiş:

— Satıyorum... Haydi satıyoruuum!

Sormuşlar:

— Hoca, hindiye ne istiyorsun?

— On altın!

— Aman erenler, on liraya hindi olur mu?

— Neden olmasın?... Beş liraya papağan oluyor ya...

— Canım hoca, sana demin de anlattık, papağan keramet sahibidir, insan gibi konuşur...

Hoca bir kahkaha atmış:

— Ayol, benim hindinin kerameti daha büyüktür: Gazeteci gibi, profesör gibi, memur gibi, emekli gibi, dar gelirli gibi düşünür!

※

Tencerenin ölümü!

KOMŞUSU seyahate çıkıyormuş yalvarmış:

— Aman Hocam, şu bizim tencere sende dursun. Ev boş, çalarlar diye korkuyorum. Dönüşte alırım tekrar...

Hoca, hay hay deyip tencereyi dolaba koymuş.

Bir ay sonra yolculuktan dönen komşu Hocaya uğramış:

— Hocam, bizim tencere?..

Hoca dolabı açıp tencereyi çıkarmış:

— Buyur...

Adam duraklamış:

— E, hani bunun yavruları?..

— Ne yavrusu?

— Aman Hocam, şaka etme, aldın dikkat etmedin mi, tencere karnı burnunda, dokuz aylık gebe idi!

Hoca, önce gülmüş, sonra yalvarmış, nafile... Çaresiz, kendi bakırlarından iki de sahan verip kurtulmuş!

Aradan aylar geçmiş, yine ayni komşu damlamış:

— Hocam, ben şehre iniyorum.. Ne olur, şu bizim tencere sende kalsın!

Nasreddin Hoca, hiç itiraz etmeden:

— Hay hay, demiş, ver saklayayım!

Komsu, yirmi gün sonra şehirden dönünce Hoca'nın kapısına damlamış:

— Safa geldin...

— Safa bulduk... Şu bizim tencere...

Demeğe kalmamış, Hoca başlamış döğünmeğe:

— Ah komsucuğum sorma, sen gittikten sonra bir hafta ya geçti, ya geçmedi, senin zavallı tencere vurdu başını yastığa... Ateşler içinde, dilsiz, ağızsız yatar durur... Doktor çağırmak benim gibi fakirin harcı değil. En ucuzu elli lira vizite istiyor... Hastahaneye götürdüm, kapıdan çevirdiler: Bir yatakta üç kişi can çekişiyormuş!... Ne ise, yalvar yakar hükûmet doktorunu getirdim, dibine vurdu, içine baktı, bir reçete yazıp gitti. Ama, bu sefer de yazdığı ilâçlar yok... O eczahane senin, bu eczahane benim, kapı kapı dolaşırken, zavallı tencere dolapta can vermiş!

Tabiî mal sahibi:

— Canım Hoca, tencere ölür mü hiç?

Diye sormuşsa da, Hoca mâlûm cevabı yapıştırmış:

— Elbet... Doğurmasına doğurur da ölmesine ölmez mi?...

※

Hocanın eşeği!

NASREDDİN Hoca, elleri arkasında, dizginin ucundan tutmuş giderken, iki külhanbeyi ayaklarının ucuna basarak yaklaşmış, biri, eşeğin ağzından gemi, yuları çıkarmış, arkadaşının ağzına takmış ve hayvanı alıp tüymüş...

Biraz sonra arkasına dönen Hoca bir de bakmış ki, eşeğin yerinde bir insan!

— Ulan sen kimsin? demiş.

Herif, utangaç bir sesle:

— Senin eşeğinim Hoca, demiş...

Hocanın şüpheli şüpheli gülümsediğini görünce anlatmış:

— Efendim, ben eşek olmadan evvel politikacıydım. Bir gün, işlerin fena gittiğini görünce kendi partimden istifa edip başka partiye girdim. Açtım ağzımı, yumdum gözümü... Şefim bu hareketime çok gücenmiş.. O da açmış ellerini: «İnşallah eşek olursun!» diye beddua etmiş!

— Allah da duasını kabul etmiş demek?

— Evet Hocam, etmiş!

— E, şimdi?..

— Şimdi... Ne kadar olsa aramızda eski dostluk var, tabiî benim gibi, o da yaptığına nâdim olmuş, tekrar Tanrıya yalvarmış ki yine insan oldum işte!

Bu mâsum itiraf karşısında Hoca da merhamete gelmiş ve:

— Haydi, bir daha doğru yoldan ayrılma, büyüklerine sadakatsizlik etme!

Deyip külhanbeyini azat etmiş...

Elinde yular, yeni bir eşek almak için pazar yerinde dolaşırken bir de ne görsün? Haraç mezat kendi eşeğini satmıyorlar mı?.

Hoca gülümseyerek eğilip merkebin kulağına fısıldamış:

— Ulan ne çabuk parti değiştirdin yine?!..

Hocanın tarlası!

NASREDDİN Hoca, kahvede:

— Bir tarla aldım, demiş, ama ne tarla... Ek ekebildiğin kadar... Boyu, yüz bin arşın!... Eni...

Bu aralık kahve kapısı açılmış

ve içeriye Hoca'nın aldığı küçücük bahçeyi bilen bir gazeteci girince, Hoca bir iki öksürüp:

— Eni de, demiş, üç arşın!

Kahve halkı gülüşmüşler:

— Aman Hoca, demişler, eni boyuna uymadı!

Nasreddin Hoca, fincandan bir yudum, çubuktan bir nefes çektikten sonra:

— Vallahi, demiş, enini de boyuna uyduracaktım ama içeriye şu boşboğaz herif girdi!...

※

Görün, görünme!

NASREDDİN Hoca evlenmiş. Gece, yatak odasında bir de bakmış ki, karşısında bir dünya çirkini... Acı acı düşünürken gelin sormuş:

— Efendi, kıskanç mısınız, değil misiniz, huyunuzu bilmiyorum... Hısım akrabadan kimlere görüneyim, kimlere görünmiyeyim?...

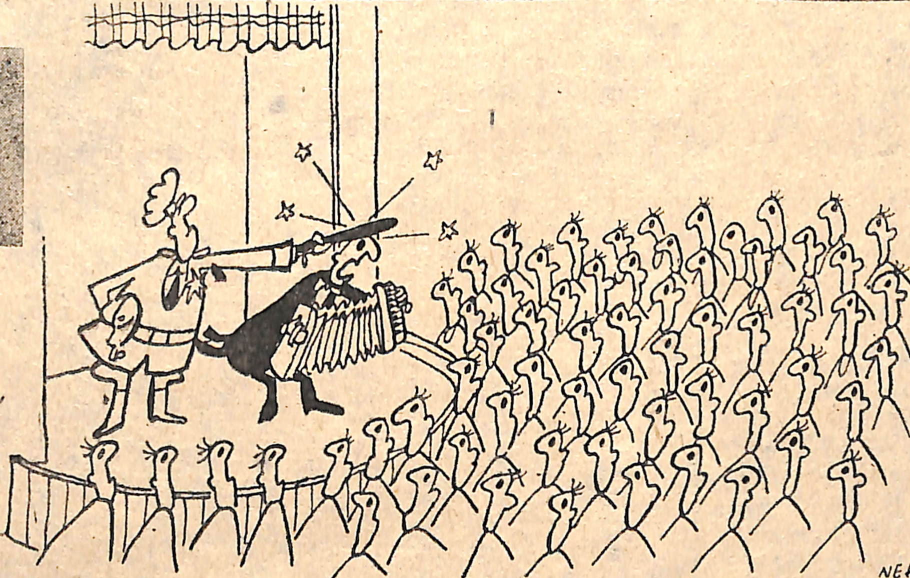

— Vallahi hanım, demiş, artık Cumhuriyet Türkiyesinde yaşıyoruz, eskisi gibi kaç, göç yok. Terziye, kürkçüye, kuyumcuya, bir de bana görünme de kime istersen görün!

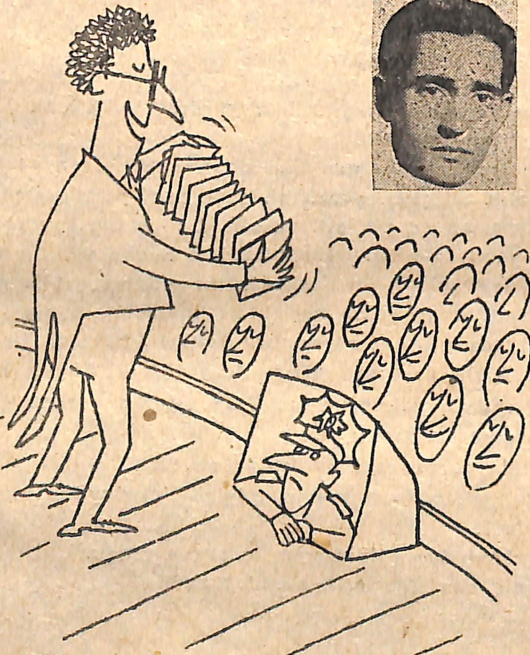
ÇIMDIK

VATANDAŞ GÜLME!..

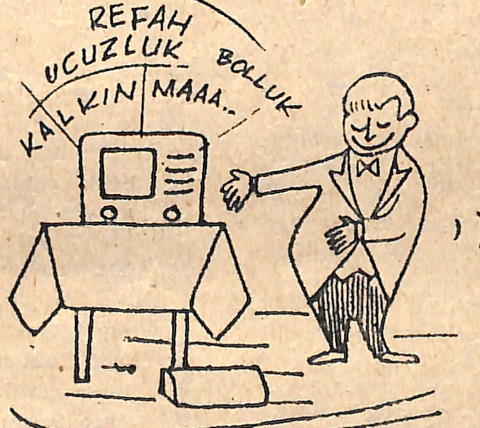

SESLE ÇİZGİLER

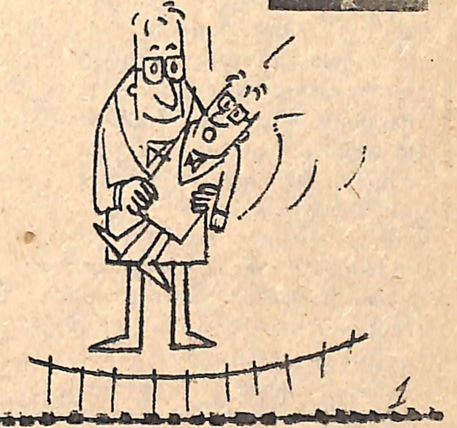

YAZISIZ

YAZISIZ

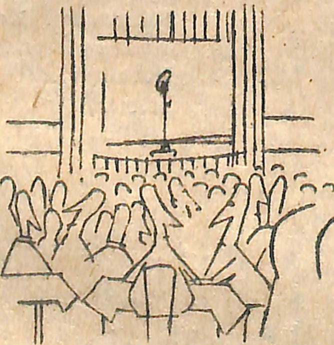

VANTROLOĞ

— FAKAT MEMUR BEY.. BEN HALK PARTİSİNİ HİCVEDİYORDUM!..

Eğlence yerlerinde siyasî şakalar ve zamlarla alay yasak... (Gazeteler)

ALIŞKANLIK

İZAK'ın dairesi apartmanın yedinci katında idi. Şöyle pencereden aşağı bir baksanız başınız döner fena olurdunuz; ama İzak, arkadaşlarının aksine cesur bir adamdı. Daima çıkar pencerenin kenarında oturur, ayaklarını da aşağı sallardı. Bir gün yine böyle oturmuş mağazasına ait bazı alacak verecek hesaplarını düşünüyordu. Fazla dalmış olmalı ki birden muvazenesini kaybetti ve kendini yerde, kaldırımların üzerinde buldu. Lâkin öldürmeyen Allah öldürmez, İzağın burnu, dahi kanamamıştı. Yerden kalktı, üstünü başını silkeledi ve kendi kendine:

— Mucize yarabbi mucize! diye söylenerek tekrar yukarı çıktı ve eski yerine oturdu. Tehlikeli filândı ama ne yapsın ki İzak orada oturmayı çok seviyordu. Öyle bir kerecik düştü diye korkacak değildi ya! Cesur adamdı kendisi... Bu defa da yine hesaplara ve karısı Rebeka'nın almak istediği kürk mantoyu düşünüyordu... Sadece büyük bir gürültü ve etrafında bazı bağrışmalar işitti öyle dalmıştı ki havada uçtuğu zaman bile farkına varamamıştı. Yerinde doğruldu ve saçını başını düzelttikten sonra ayağa kalktı. Tekrar apartmanına girdi yukarı çıkarken kendi kendine söyleniyordu:

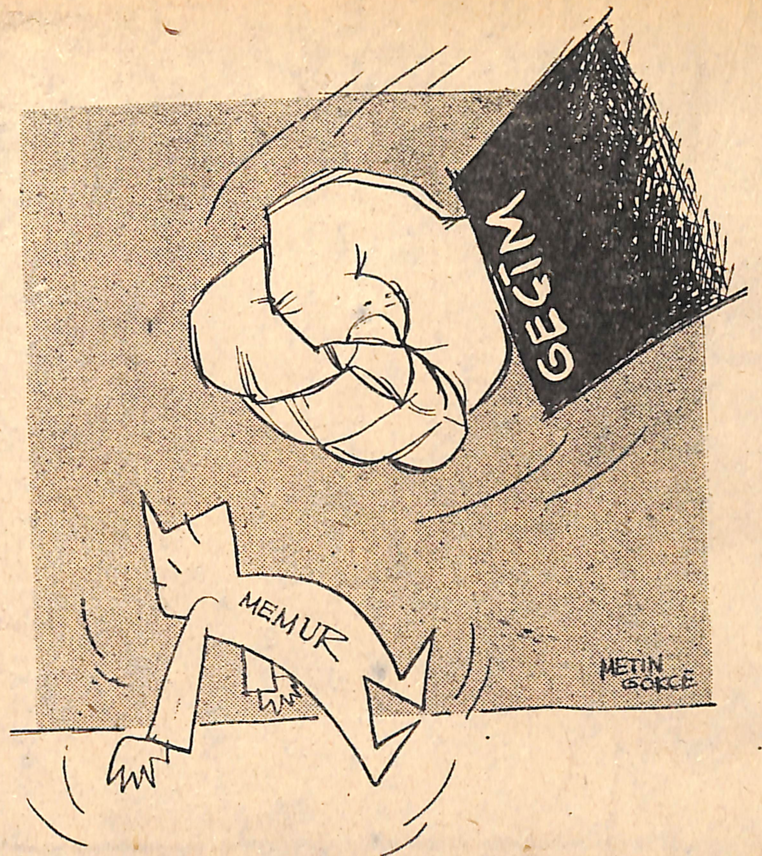
— Ne tesadüf yahu! Allah Allah...

Tahmin ettiğiniz gibi yine pencerenin kenarına oturmuştu ve bu sefer de aklı oğlunun mektep masraflariyle meşguldü. Kerataya para dayandıramıyordu. Sinema, maç, tiyatro... Halbuki kendi o yaşta iken...

Birden bir hafiflik hissetti; bir apartmanın penceresi önünden geçiyordu. İçerde çok güzel bir kız jüponunu çıkarmakta idi... «Acaba bizim oğlanın sevgilisi mi» diye düşündü, geri dönüp biraz daha bakmağı çok isterdi ama vakit yoktu ve İzak üçüncü defa olarak kendini yerlerde buldu...

Yavaşça yerinden kalktı; elbisesini silkeledi ve kendikendine başını sallayarak:

— Eee... be, dedi. Bu da artık bir alışkanlık haline geldi...

YAZISIZ!

Şans.

Birbirlerine son derece benzeyen ikiz kardeştiler, büyük bir de merakları vardı: Balık tutmak!.

Fakat ne hikmetse kardeşlerden biri oltasını her suya atışta balık arkasından balık tutarken öbürü bir tane dahi yakalıyamazdı. Bu böyle uzun zaman devam etti ve bir gün şanssız kardeşin canına yetti. Gece yarısı uyandı. Şanslı kardeşi uyuyordu. Beriki hemen onun elbiselerini giydi, olta takımlarını aldı ve sahile gidip bir gün evvel kardeşinin yirmi beş lüfer, kendisininse hiç bir şey tutamadığı noktada oltasını suya attı. Bekledi, bekledi, bekledi. Saatler geçti. Artık nerdeyse güneş doğacaktı ki birden bir lüfer gözüktü. Zıplıyarak yaklaşıyordu. Tam oltanın yanına gelince başını sudan çıkarıp, uzaklaştı.

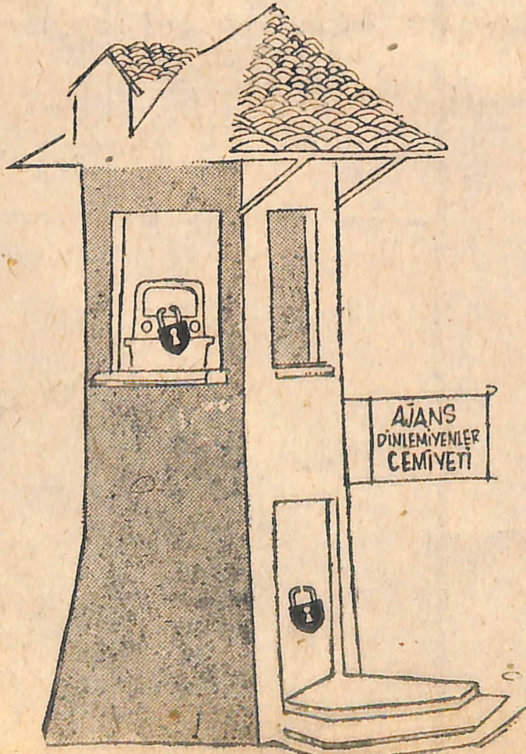
O sırada yanında duran eski balıkçılardan biri:

— Lüfer, başını çıkardığı zaman ne söylediğini duydun mu?

— Hayır, ne dedi?

Kurt balıkçı mânalı bir gülümseme ile cevap verdi:

— Hey delikanlı; hani kardeşin nerede? dedi.

YAZISIZ!

Pul hastalığı

Kızını, bir ruh doktoruna götürdü:

— Doktor bey, kızımın ne kadar pul meraklısı olduğunu tasavvur edemezsiniz.

Doktor gülümsedi:

— Hanımefendi, bu normal bir şeydir, ben de pul meraklısıyım..

Kadın, sözünü kesti:

— Kızım, bütün ahbaplarımızdan, akrabalarımızdan durmadan pul ister...

— Ben de hanım efendi aynı şeyi yaparım.. Bütün pul meraklıları da öyle...

— Doktor bey dahası var, kızım her gün ecnebî konsolosluklarını dolaşır, onlardan pul toplar..

Doktor, yerinden sıçradı:

— Bu harikulâde bir fikir, doğrusu şimdiye kadar hiç aklıma gelmemişti!...

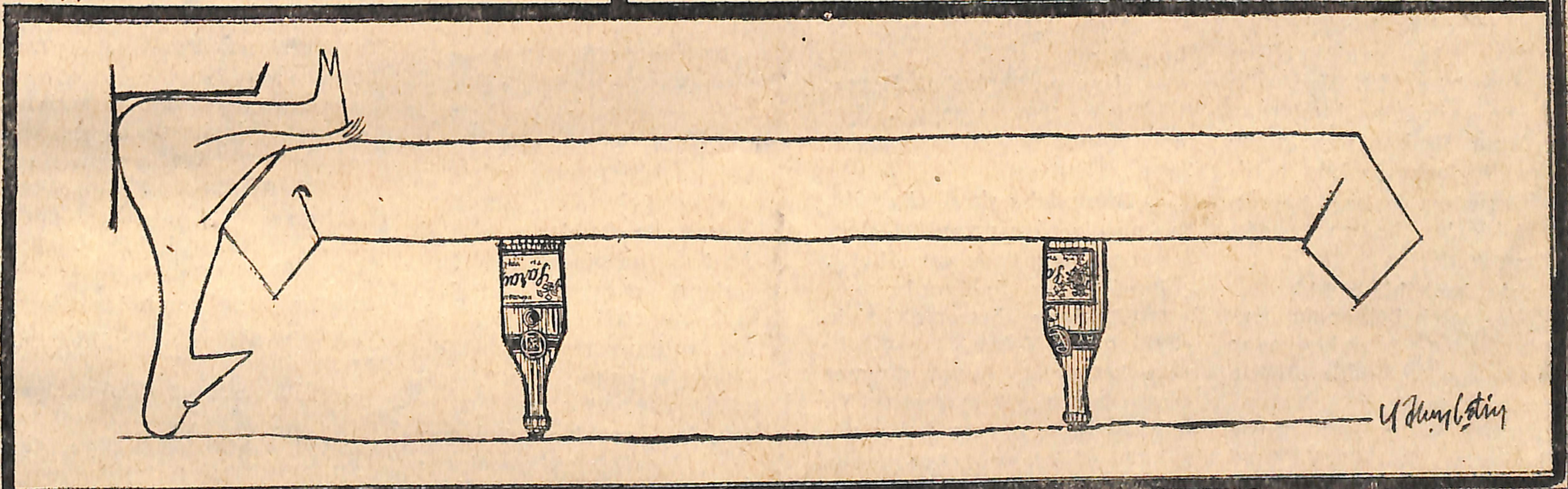
Kazalardan Korunma Derneği kuruluyor. (Gazeteler)

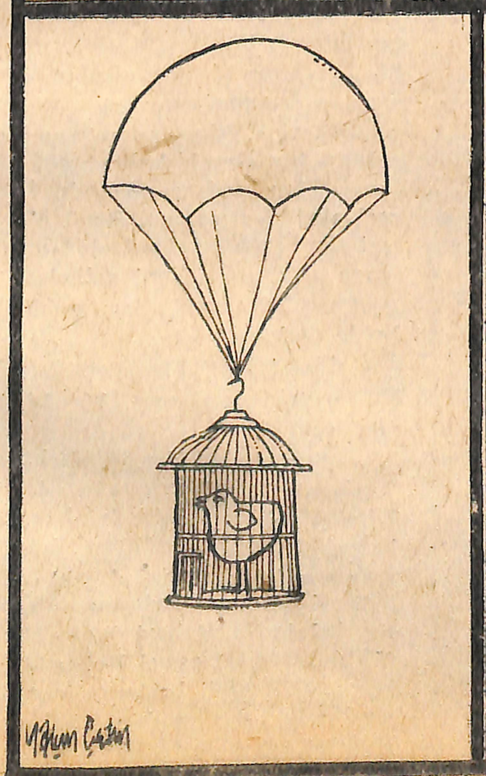

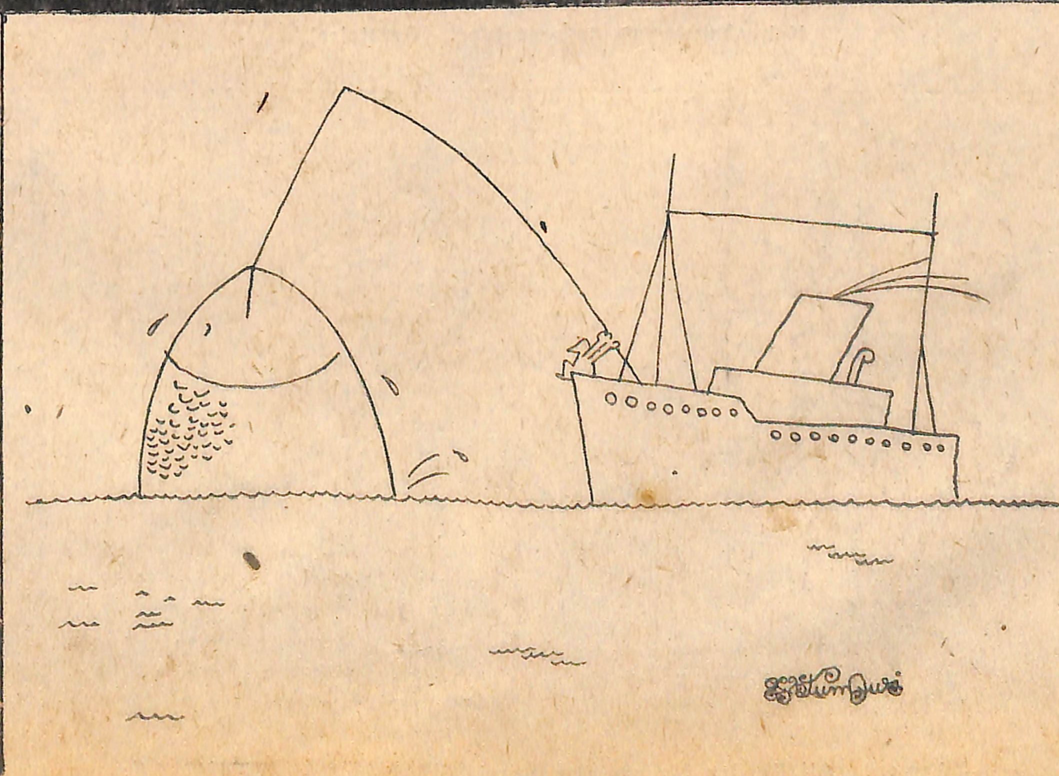
— Geçmiş olsun!

bize
göre

EŞSİZ MÜKÂFAT

GİLBERTE, eve dönüp de kapıyı kilitsiz bulunca ha fiften kuşkulandı. İçine bir şüphedir girdi. Acaba mıy-dı? Evet, netekim salona girince Robert'i koltuğa kurulmuş, gazete okur buldu. Demek... de mek bugün bilmem hangi kongrede bulunacağı yalandı... O halde kendisini takip etmişti ve yine o halde... herşeyi biliyordu: René'yle buluştuğunu, onun apartımanında bir buçuk saat kaldığını, René'nin kim olduğunu... Gilberte âdeta sendeledi.

Kocası, büyük bir sükûnetle başını kaldırmadan:

— Ne o? diye sordu; erken döndün bugün...

«Bugün demişti işte... Demek kaç gündür oraya gittiğini de biliyordu.

— Yorgun görünüyorsun...

Demek yüzünden belliydi ha!... İçinden acı bir pişmanlık geçti ama, sesini çıkarmadı. Robert devam ediyordu:

— Zaten bu yeni yetişen gençler ne bilir ki... Her gün etrafımda sürüyle bunlardan görüyorum. Kadına nasıl muamele edilir farkında bile değiller. İnsanı hırpalarlar, hoyratça tartaklarlar, bunun da adına sevişme derler...

Gilberte, kısık bir çığlıkla:

— Ne demek istiyorsun yani? diye itiraz edecek kadar kendinde kuvvet buldu. Lâkin itirazı tıpkı suçüstü yakalanıp da, hırsızın «Ben çalmadım» de yişi kadar zayıftı. Hattâ buna bir itiraz değil, ama mükemmel bir itiraf denebilirdi.

Robert, birdenbire:

— Ben biraz dışarı çıkacağım.. Çok acele bir işim vardı. Seni bekledim, gelesin diye... Ama senin beni beklemene lüzum yok, çünkü geç kalabilirim.. dedi.

Gilberte, ayakta durabilmek, bir iki dakika daha metinliğini muhafaza edebilmek için çok büyük bir gayret harcadı, ama sonunda muvaffak oldu. Gık diyememişti. Robert koltuğundan kalktı, gazetesini attı, şapkasını aldı ve sokağa çıktı. Gilberte, onun otomobiline binerek uzaklaşığını görür görmez pencereden, perde arkasından gözetlemişti çünkü doğru telefona koştu. Bir numara çevirdi:

— René, dedi, René'ciğim... Geliyor, sana...

— Ne yapacakmış beni?

— Bilmem... Belki de öldürür...

— Allah Allah... Neye öldürsün canım?

— Neye mi öldürsün? Herşeyi biliyor diyorum sana... Benim, seninle onu aldattığımı biliyor...

— Bunu daha şimdi söyledin. Ey, ne olacakmış yani? Gelecegi varsa göreceği de var elbet...

René böyle söylüyordu ama, yiğitliğe leke sürmemek için söylüyordu. Yoksa, daha «biliyor» kelimesini duyar duymaz genç adamda şafak atmıştı. Ya sahiden Robert onun evine velir, kendisini ararsa ne yapardı? Bereket, Gilberte konuşmağa devam ediyordu:

— René, beni dinliyor musun René'ciğim? Sakın kapıyı açma. Çalar çalar, kimse yok diye geri döner...

— Peki, sen merak etme...

René böyle söyledi ve telefonu kapadı ama, fena halde de midesi bulanmıştı. Ne yapacağını kararlaştırmak üzere şöyle bir düşünceye daldığı anra telefonun zırıltısiyle yerinden sıçradı. Açtı:

— Alo? dedi. Robert'in sesi olduğuna hiç şüphe olmayan bir erkek sesi:

— Vay Beyefendi? diye alay etti, zât-ı âliniz misiniz?

— Evet, bendenizim... Ne olacak yani?

— Haydi haydi. Numarayı bı rakalım. Memnunsunuzdur ha linizden ümit ederim...

— Evet ama, bunun sizi ilgilendiren yan neresi?

— İnsaf edin. Artık beni de ilgilendirmezse...

— Yahu, amma da mezhebi geniş insansınız...

— Ne münasebet. Beni ilgilendirir demekle doğruyu söylüyorum elbette.

— Ona şüphe yok. Lâkin ne de olsa aldatılmış bir koca sıfatiyle...

— Ne? ne dediniz? Tekrar edin bakayım?

— Tekrara hacet yok... René'nin tepesi atmıştı ama mademki bu kadar ısrar ediyorsunuz, yine söyliyeyim. Bazı kocalarda garip zevkler vardır, il le de kendilerinin aldatıldığını başkalarından duymak isterler. Evet bayım, karınızla sizi aldatmış bulunuyorum. Hem de çok hoş bir kadın. Daha bir diyeceğiniz var mı?

Bu sözleri söyler söylemez de, karşı taraftakinin ne diyeceğini merak etmediğinden, telefonu çat diye kapadı. Eğer işin iç yüzünü bilseydi, tabii hemen kapamaz, izahat isterdi.

Onbeş dakika sonra, René'nin apartımanının kapısında iki erkek karşılaştılar. Robert, kapıya gelen adama hayretle bak tı. Herif, çok heyecanlıydı:

— Müsaade ederseniz, dedi, Bay René'nin evde olup olmadığını merak ediyorum.

— Estağfurullah, müsaade meselesi değil ama, gördüğünüz gibi ben daha evvel geldiğim için içeri girmek tabiî benim hakkım...

— Ama benim o serseriyle gürülecek bir hesabım var.

— Benim de var.

— Tuhafsınız doğrusu. Ben size bir an evvel René'yi görmekte ne kadar haklı olduğumu isbat edebilirim. En yakın arkadaşı olduğum halde karımı baştan çıkardı. Daha bir itirazınız olabilir mi?

— Olur elbette. Çünkü ben de ayni vaziyetteyim. Gerçi benim yakın arkadaşım filân değildi. Hattâ kendisini tanımam bile. Ama benim de karımı baş tan çıkardı...

— Öyleyse birlikte girelim.

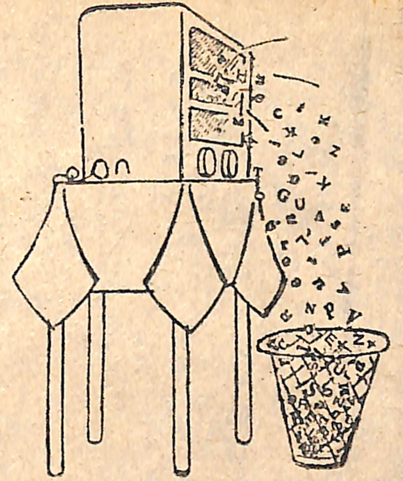
Kapıyı çaldılar. Ses yok. Bunun üzerine ikinci adam geri çekilip hız alarak kapıya yüklendi. Kapı ardına dayandı. İçeri girdikleri zaman, René, elleri titriyerek telefonda bir numara arıyordu. Yeni gelenleri görünce, Robert'i tanımadığı halde ötekine koştu:

— Henri, dedi, Henri'ciğim... Bu ne vakitsiz ziyaret? Ne biçim içeri giriş?

— Sus, diye kükredi öteki. Ben senin Henri'ciğin filân değilim. Az önce telefonda bana karımı baştan çıkardığını itiraf eden sen değil miydin? Alçak!

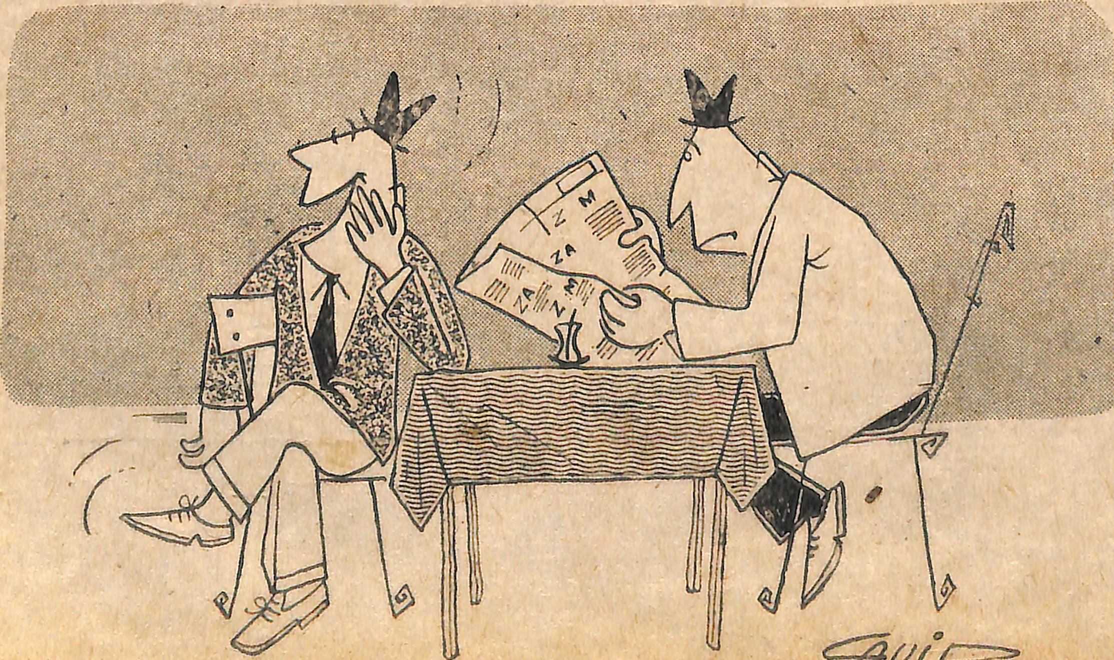
René o zaman hatasını anladı. Telefonda Robert zannettiği, bir müddet evvel Robert'in karısı Gilberte'i baştan çıkarır sın, çıkaramazsın diye bahse giriştiği yakın dostu Henri'ydi...

— *Yves Scaer* —

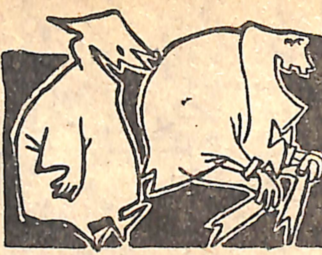

Radyo Gazetesi!

Kahvehaneler de zam yaptılar! (Gazeteler)

— Garson... Ali Beyden bir şey yap bana!...

MİLLETLER GÜLÜYOR

Çorba!

General teftişe çıkmıştı, yanında bir kaç subayla her tarafı dolaştı... Tam mutfak civarına gelinmişti ki içerden, ellerinde dumanı tüten bir tencere ile iki ahçı yamağı çıktılar. General ve maiyeti durdular. Tencereden nefis bir koku geliyordu. General emretti:

— Çabuk bana şurdan bir kepçe getirin!

Subaylardan biri koştu kepçeyi getirdi ve doldurdu. General bunu olanca hızı ile içti sonra ahçılara dönüp:

— Siz dedi. Utanmadan bu pis şeye çorba mı diyorsunuz...

Ahçı yamağı sükûnetle:

— Hayır, demiyoruz generalim! dedi. Bu bizim bulaşıkların ilk suyudur.

(Alman)

Kadın heykeli!

Petrol krallarından H. H. Rogers heykellere müthiş meraklı idi. Evinde belki bir müzeyi dolduracak kadar büyük bir heykel koleksiyonu vardı. Bir gün meşhur hicivci Mark Twain'i dâvet etmiş ona heykelleri gösteriyordu.

Mark Twain bütün bu güzel ve kıymetli san'at eserlerini beğendiğini imâ eder jestler yaparak dolaşırken saçını tarayan bir kadın heykeli önünde birden durdu ve:

— Bu heykel hakikî hayata uymuyor, dedi.

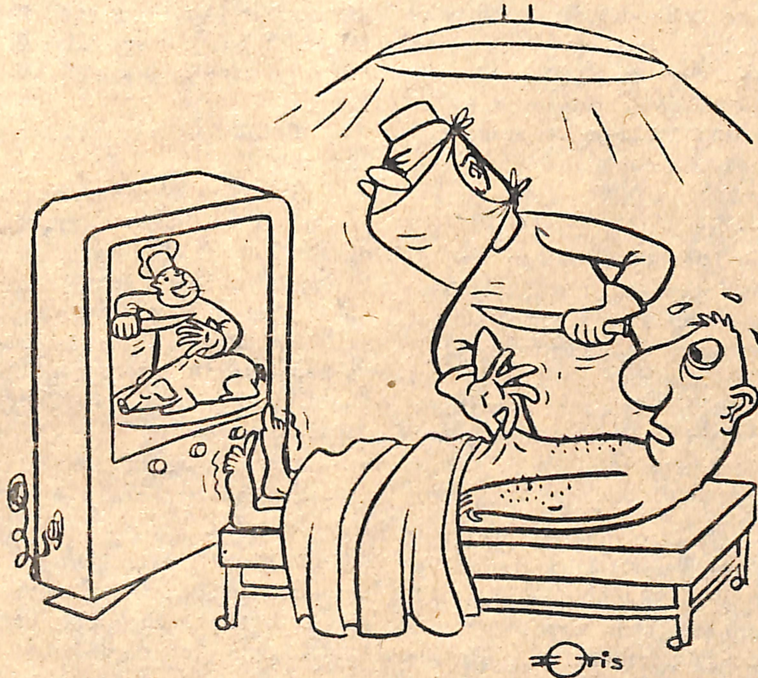
H. H. Rogers:

— Neden diye sordu.

Mark Twain izah etti:

— Kadının ağzında bir demet firkete de bulunmalıydı.

(Amerikan)

YAZISIZ!

Zor iş!

MARİUS arkadaşı Olive'e anlatıyordu:

— Biliyor musun Olive? Bankaya kasa memuru oldum! Öyle zor iş ki tahmin edemezsin; sabah saat yedide iş başı. Saat 7 yi beş, yahut on geçe gelsen olmaz. Tam yedide. Öğlenleri yarım saatlik bir tatil var ancak şöyle bir sandviç yiyebilirsin, tekrar koşa koşa iş başı. Yeniden çalışmağa koyulursun. Evrakları odadan odaya taşımaktan, hesap makinesi çalıştırıp, ona buna cevap yetiştirmekten, koridorlarda müdürün arkasından koşmaktan dilin bir karış dışarı çıkar, bir saniyen dahi boş değildir, nefes dahi alamazsın, düşün ki; kasa! Hesabı bir karıştırsan işin tamamdır. Bu altıya kadar böyle devam eder. Sabahleyin tam yedide girilir ama akşamları tam altıda çıktığın vâki değildir. Zira kısım şefi 6 ya beş kala en az yarım saatlik bir iş verir. Eve artık dizlerin üzerinde dönersin. Yemek yiyecek halin kalmaz. Altı aya kadar verem olmazsam iyi. Dayanamıyacağım kardeşim, çok zor iş!

Oliver Marius'ün haline çok acımıştı:

— Vah vah dedi. Ben de seni çok iyi bir iş buldu diye işitmiştim. Kaç aydır böyle çalışıyorsun!

Marius:

— Ne çalışması canım, dedi. Ay başında başlıyacağım ben işe...

(Fransız)

Kahvaltı!

Meşhur komedyen Grant Clark hafta sonu tatilini Miami'de, ısrarla kendisini dâvet eden bir hayranının evinde geçirecekti. Cuma akşamı adam Grant'ı arabasiyle aldı, eve geldiler. Zavallı komedyenin açlıktan karnı zil çalıyordu. Fakat ev sahibi oralı bile olmadı. O geceyi aç bîilâç geçiren Grant Clark sabahleyin erkenden uyandı ve aşağı indi. Mutfak kapısı aralıktı. Bir de ne görsün! Ev sahibi buz dolabının başına geçmiş, atıştırıp duruyor. Clark'ı görünce adam:

— Ooo... dedi. Şanslısınız doğrusu! Tam kahvaltı zamanı geldiniz! Yumurtanızı nasıl istersiniz.

Zavallı aç komedyen fena fena bakarak cevap verdi:

— Diğer bir yumurta ile...

(Amerikan)

Fiyaka!

Bankerler birbirlerine caka satmaya bayılırlar. Bunlardan D. D. Steward, R. Lowett'i evinde akşam yemeğine alakoymuştu. Tam sofradayken telefon çaldı. Lovett'i aradılar.

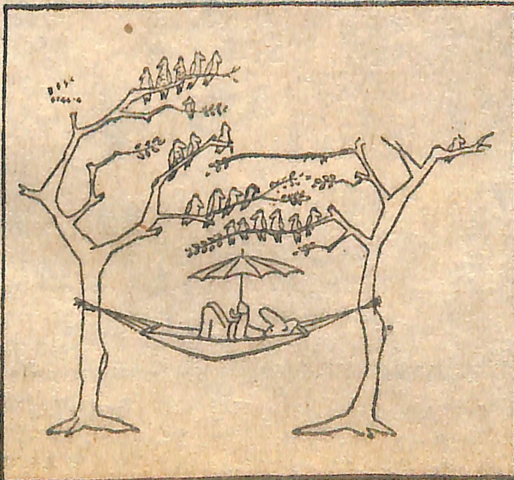
Konuşma sonunda Lovett oradakilerin işiteceği gibi yüksek bir sesle:

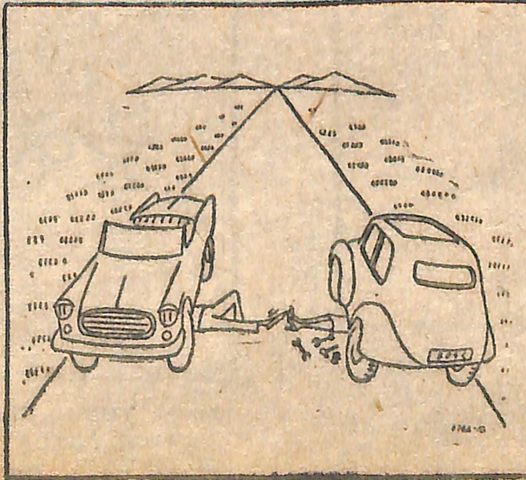
— Peki, dedi. Austurya'ya 8 milyar veriniz.

Ertesi gün D. D. Stewart R. Lovett'e şöyle bir telgraf yollamıştı:

«Beni dünyanın en mesut devleti yaptınız. Teşekkürler.

(Avusturya)

YAZISIZ!

(Fransız)

Papeloğlu

ERCÜMEND EKREM TALU

Nefes almak hakkının bile dirhem dirhem ve ateş pahasına satılacağını ve bunun bedeliyle bir takım vicdan yoksulu heriflerin kasalarını dolduracaklarını bilselerdi harp bu kadar uzun sürmez ve belki de hiç başlamazdı.

Cephe arkasında kalan ve daha doğrusu kalmanın yolunu bilen ve bir takım İzzetî Efendiler, Satılmış Efendiler, insanlığa nadiren nasip olan bu felâket ve sefaleti meğer istismar edeceklermiş.

Harb girdiğimizin ikinci yılında, bir gün, vergi kâtibi, Satılmışın konağına koşa koşa geldi.

— Velinimetim! Sebebi devletim! İki gözüm efendiciğim!... Sultanıma gayet mühim maruzatım var. Fakat con kulağiyle dinle, dedi.

— Hayır ola?

— İstanbulda, bizim merhum eniştenin biraderinden mektup aldım...

— Neler yazıyı?

— Sahife dolusu saçma, sapan, safsata... Ve lâkin, bu arada, farkında olmadan çok mühim bir şey haber veriyor.

— Ne gibi?

— İstanbulda, bulgur, cevahir kadar para ediyormuş, mirim. Bir okkası on beş, yirmi kuruşa, hem de su gibi gidiyormuş. O da bulunmuyormuş... Halbuki biz burada, bulgura, kırk paraya alıcı bulamıyoruz. Yem diye tavuklara serpiyoruz.

— Eyle!

— Şimdi, seninle yapacağımız bir şey var, Memlekette ne kadar bulgur bulabilirsek, ekini belli etmeden satın alıp, bir tarafa yığmağa bakalım. Bu işte, yüzde bin, belki de bin beş yüz ticaret, kâr var. Sen yalnız sermayeyi lûtfet. Fakir bu işi evvel Allah ikimizin de nam ve hesabına başarırım.

— Ülen İzzet! Bulgur hiç para eder mi?

— Aman, velinimetim! Ne diyorsun? Aklım kesmese ben efendiciğimi bu işe sürükler miyim? Zaten, koyacağımız sermaye nedir ki? Yallah üç yüz, beş yüz lira... Yani üç yüz, beş yüz kaime ya kapatırız, ya kapatmayız. Bununla bin, iki bin, lira kazanmak işten bile değil.

— Azdan başlıyalım. emi?

— Sen bilirsin, nuru aynım. Nasıl istersen?

Köpoğlu herif, öyle mektup, filân almış değildi. Sade, meyhaneci Barbanın bacanağı olan bakkal Koçonun bir boşboğazlığına kulak misafiri olmuş, sonra da kendisini sorguya çekip, memlekete pirinç girmediğinden bulgurun ateş pahasına çıkacağını, hattâ piyasanın günden güne fırlamakta olduğunu öğrenmişti.

İstanbulda olduğu gibi, memleketin hemen bütün başlıca şehirlerinde, yiyecek ve giyecek hususunda, hakikaten büyük bir darlık başlamıştı.

Şaka değil: Almanya ve Avusturyayı da biz besliyecektik. Onun için, bizim yurdumuzda çıkan iptidaî maddeler, —sanki biz durup dururken ve onların elâ gözleri aşkına değil de, bu harbe kendi varlığımızı korumak maksadiyle ve kendi kendiliğimizden girmişiz gibi— silâh ve cephane mukabilinde onlara gidiyordu.

(Devamı var)

İNAP HULUSİ İSANBUL

SÜMERBANK

Hesap açtıranlara en fazla menfaat temin eden Bankadır

TÜRKİYE VAKIFLAR BANKASI

1958 YILINDA

ÖMÜR BOYUNCA AYLIK GELİR
MESKEN KREDİLERİ
PARA
İKRAMİYELERİ

4 MİLYON 405.000 LİRA

İNAP HULUSİ İSANBUL

RIDVAN UMAY Mağazaları TAKSİTLE

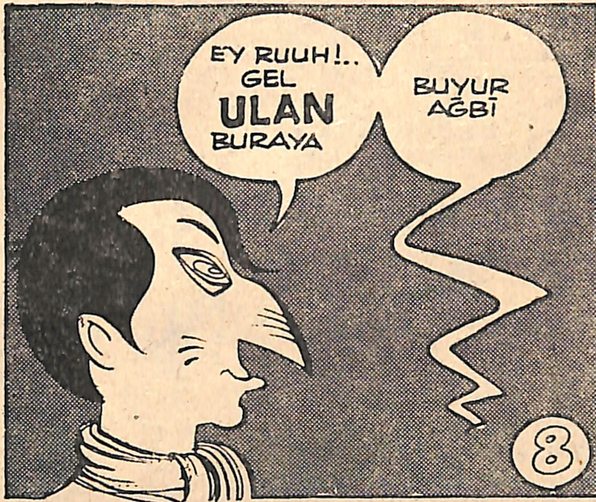
Palto, Trençkot, süet ve deri caketler, gömlek, ayakkabı, çocuk arabaları, Radyo, çamaşır makinaları, kaselar avizeler ve envai eşya. SİRKECİ ve BÜYÜK MİLAS HAN.

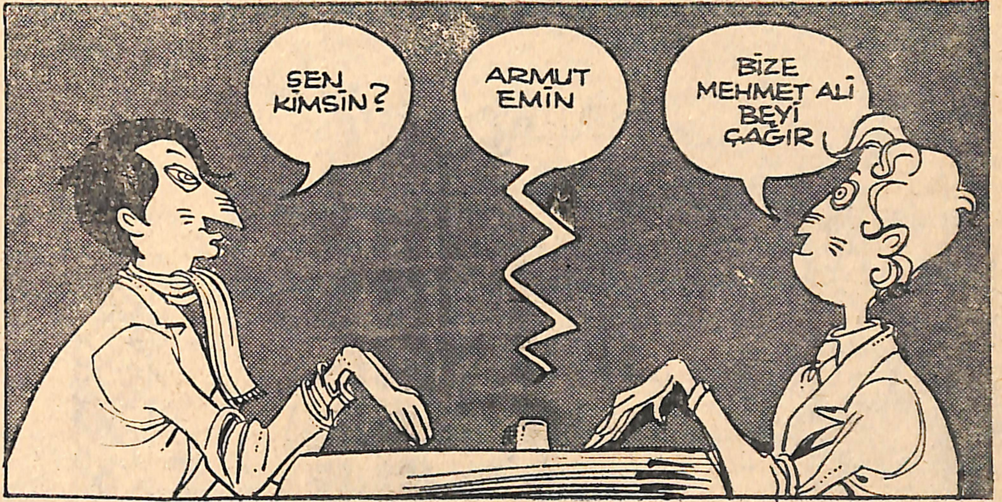
Sahibi: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ Yazı İşlerini fiilen idare eden: KADRİ YURDATAP ★ Hazırlıyan: Selâmi M. YURDATAP ★
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Kapak baskısı: ŞAKA MATBAASI

Yazan Yalçın Kaya

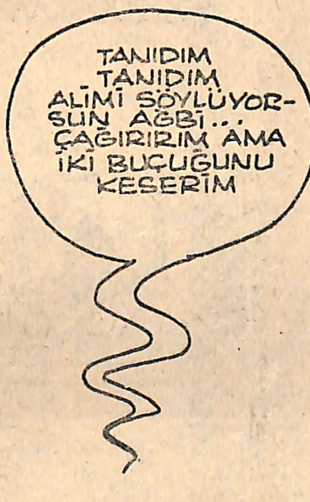
ZEMBEREK ile DÜMBELEK

Çizen Yalçın Çetin

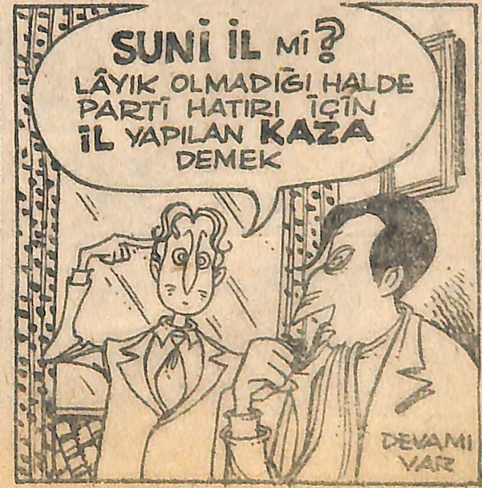

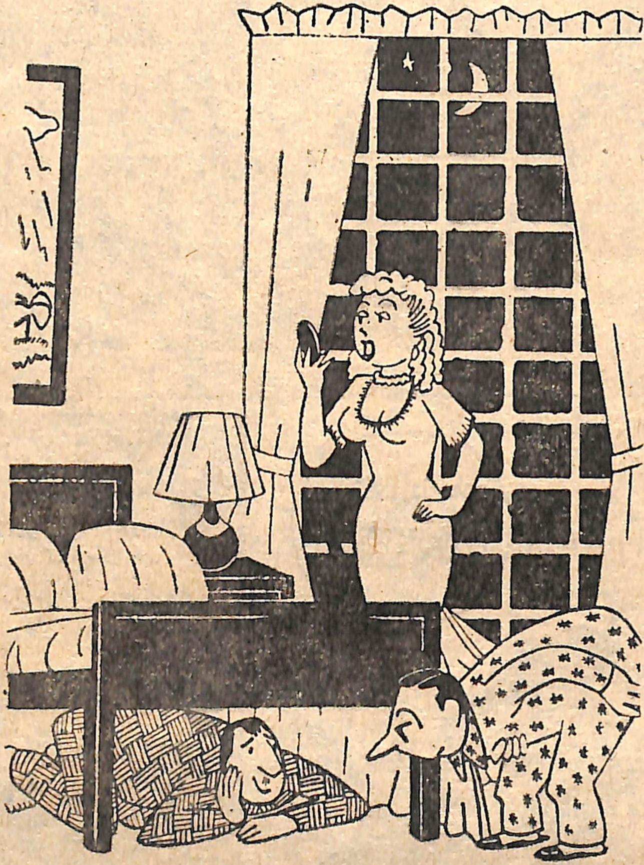

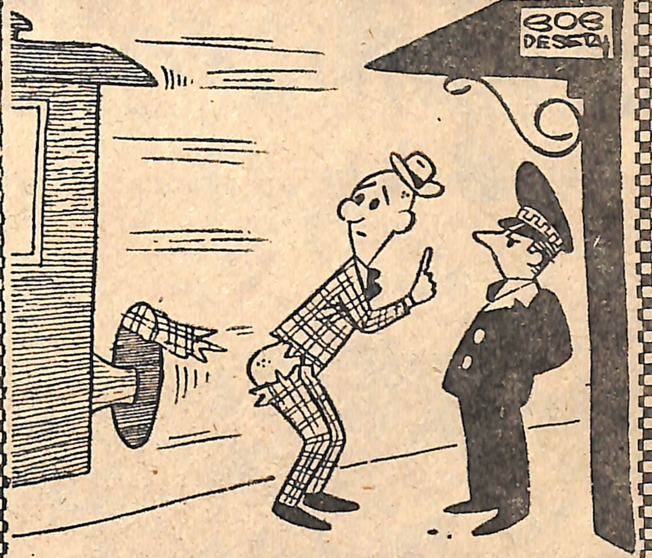

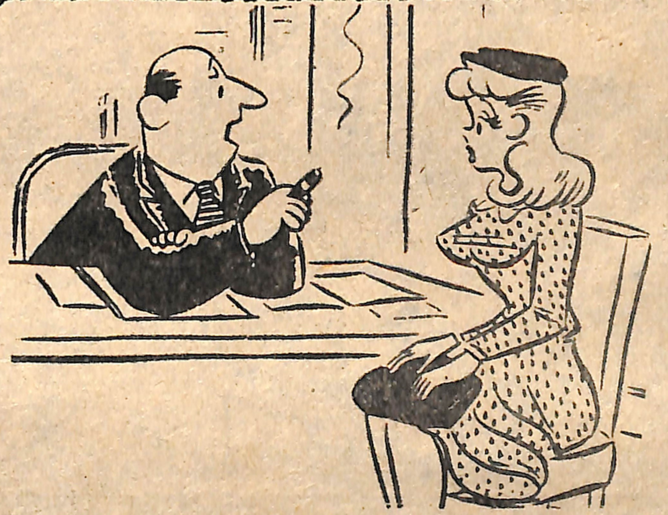
Dünya Karikatürleri

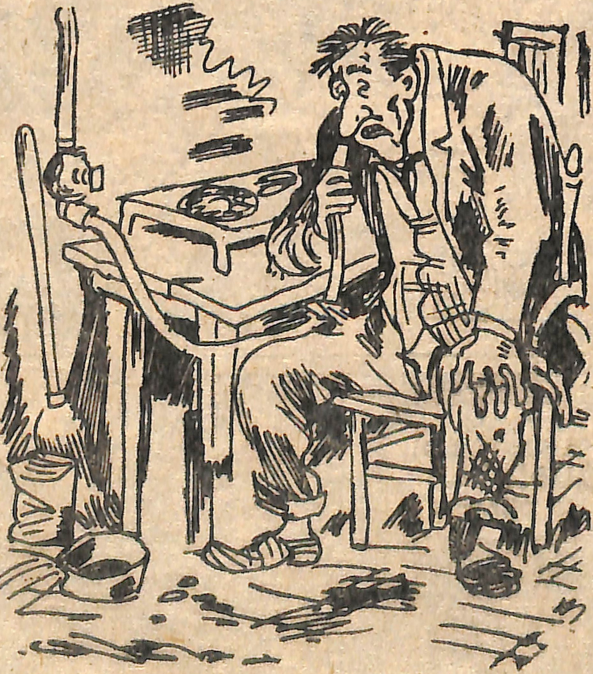
-AAAA... BAK KARICIĞIM BURADA TANIDIKLARIMIZDAN BİRİ VAR !..

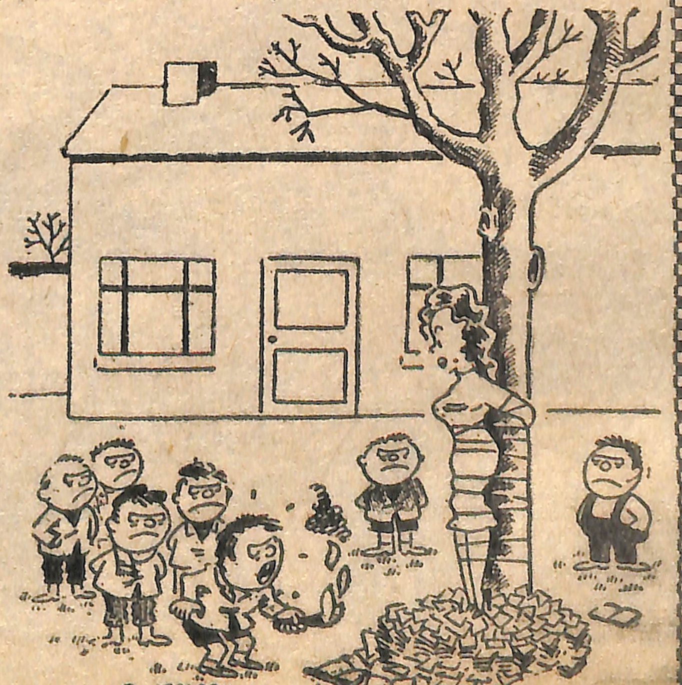
-AFFEDERSİNİZ, BU TREN NE ZAMAN DÖNER ?..

-ELİNDEKİ DİPLOMALAR, BONSERVİSLER MÜKEMMEL... ŞİMDİ İÇERİYE BİRİ YABANCI GİRİNCE KUCAĞIMDAN NASIL KALKACAĞINIZI TECRÜBE EDECEĞİZ !..

-FELAKET... HAVAGAZI KESİLMİŞ !..

-SEVGİLİ ÖĞRETMENİMİZ, ŞİMDİ SİZE JANDARK HAKKINDAKİ BÜTÜN BİLGİMİZİ GÖSTERECEĞİZ !..

Leziz bir yemek, tadı ve kokusu nefis bir yağ ile hazırlanmalı ve kat'iyyen ağır olmamalıdır.

Bu, fevkalâde sâf bir nebatî mamûl olan VİTA'yı kullandığınız zaman, mümkündür. VİTA'nın bir hususiyeti de: hafiftir ve kolay hazmedilir.

Fevkalâde besleyici ve kalitesi hep aynı olan VİTA hakikaten evinizin dostudur.

E.. iyinin iyisi yoktur.

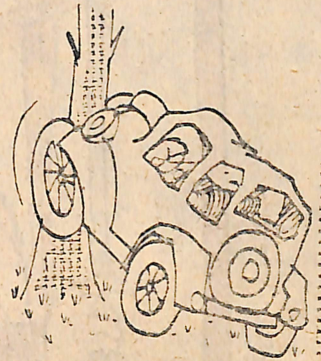
Vita

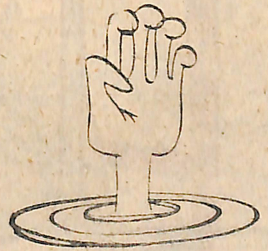
V. 72

YANGINA

KAZAYA

ÖLÜME
KARŞI İLK YARDIM

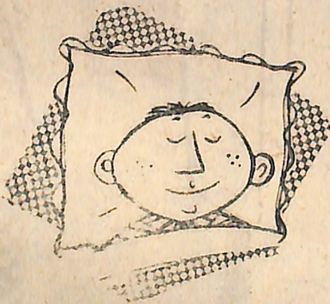
Anadolu Sigorta

Adres:
Klotfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone Seneliği 50
Altı aylığı 25 lira

İ L Â N
Arka Kapak içi
Sütun santimi (8) lira
Metin arası (10) lira

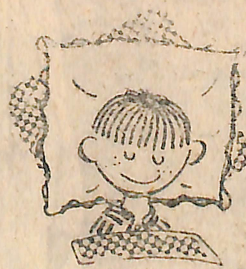
Mesut aile!

Baba, rahat uyuyor!

Anne, rahat uyuyor!

Çocuk, rahat uyuyor!

Çünkü :
Hem Canları,
Hem Malları,

ölüme, yangına, kazaya karşı sigortalıdır!

Ankara Sigorta

Daima emrinizde ve hizmetinizdedir!

AKBABA

— İnecek misiniz?..
— Maatteessüf... Karım yanımda!..